THE IDEAL

HAIL TO THEE, HEAVENLY QUEEN.

The Sacred Heart College Sodality Occasional,

THE IDEAL

Thevara, ERNAKULAM 1955.

Long Live our ailing Father His Holiness Pope Pius XII.

PREFACE

THE IDEAL is the organ of the Sodalists of our college, whose highest and noblest Ideal, after our Lord Jesus, is Mary Queen of heaven and earth.

There are some who build statues of snow and weep to see them melt. But true ideals are the world's masters while our Ideal is God's Masterpiece the Ideal Creature. Every life has its actual blanks which the Ideal must fill up, or else it remains bare and profitless for ever; indeed great ideals form great minds.

Youth is the period of building up in habits and hope and faith. Youth is the opportunity to do something and to become *somebody*. It is a season of ambition, enterprise and energy to a nation as well as an individual. No better ideal can be proposed to such dynamic young men than Mary Mother of Christ. Provided they keep this Ideal before them, there is no chance of the follies of youth becoming the vices of manhood and the disgrace of old age.

Tell me the prevailing sentiments that occupy the minds of young men, and I will tell you what it is to be the character of the next generation, said Burke. Our young men, who love Mary as their mother will ever have noble sentiments about them and employ their hey-day of youth to make their old age fruitful, sublime and blessed. Children of Mary are really a boon to the family, to the society and to the nation.

Thanks, congratulations, good wishes to all those who deserve them, especially to the Prefect Sri M. M. Philip, Secretary Sri M. V. John, to the Editor Sri V. M. Kurian and his associates, to the St. Francis Sales and L. F. Press authorities.

We respectfully dedicate this Annual to the Queen of heaven and earth and earnestly request her to grant victory in life's struggle to all her children.

J. Marcel, C. D.,

S. H. College Sodality,

Thevara.

THE IDEAL

CONTENTS

		Page
	Preface	x
1	Editorial	1
2	Hail Holy Queen	3
3	S. H. College Sodality—Annual Report	5
4	Prefect's Page	9
5	മതം മനുഷ്യനെ മയക്കുന്ന കറുപ്പോ?—*C. A. Abraham, IV B. A.*	10
6	To Enjoy the Rosary—*S. H. S.*	13
7	കടലജ്ജ—*David Joseph*	15
8	Our Patron—*T. C. Joseph, III B. Sc.*	17
9	What does our Lady ask for?—*M. V. John, II U. C.*	18
10	Our Sodalists	20
11	Our Patroness—*Paul Joseph, IV B. A.*	22
12	ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിലേക്ക്—*Cherian J. Pullockaran, IV B. Sc.*	23
13	അംബികേ വെൽവൂതാക—*M. O. Varghese, III B. Sc.*	25
14	The Scapular—Our Pledge of Salvation—*V. P. Paul, IV B. A.*	26
15	Academy on Social Problem:— Statement of the Problem—*Prof. Abraham Kurian, M. A.*	27
16	a) Catholic Approach to the Problem of Land—*Antony Joseph, M. A.*	30
17	b) Catholic Approach to the Problem of Labour—*K. C. Jacob, M. A.*	35
18	c) Catholic Approach to the Problem of Education—*P. P. Joseph, M. A.*	39
19	രണ്ടു നിമിഷത്തേക്ക്—*J. C. Pampara*	43
20	യുവഹൃദയങ്ങൾ (ചെറുകഥ)—*Kuriakose Kandankary*	45
21	S. H. Boarding Sodality Report	47
22	ഗ്രന്ഥാലോകം	48

Advertisements:

Leela Stores, Page 19; C. I. Company, P. 24; Time House, P. 26; Royal Medical Hall, P. 42; Kattookaren Book Stall, P. 44; Gervas John & Co., P. 48; Kaniampuram Bros. Watch Co., P. 49; T. R. Venkitasubramania Iyer, P. 50; John & Bros., Photographers, P. 51; C. A. Kunjippu, Jewellers, P. 51; Kohinoor Stores, P. 52; Bastin & Co., P. 52; Kerala Tutorial College, P. 52; Bharath Studio, P. 53; Royal Studio, P. 53; C. K. Paul & Co., P. 54; New Woodlands, P. 54.

THE IDEAL

'Sodality Occasional'

Volume VIII | 1954—1955.

EDITORS

V. M. Kurian III B.A.

V. P. PAUL IV B. A.

C. P. PAULOSE III B.A.

C. A. Abraham IV B.A.

S. H. College, Thevara.

EDITORIAL

The Marian Jubilee

The declaration of the Marian Jubilee Year by the Holy Father was an epoch-making event in the history of the Catholic Churh, for, it has undermined the whole situation of the boisterous and restless world. It added much to the faith of the Catholics all over the world.

In fact it was a source of blessings for the people of India especially to that of Kerala, for, the creative minority of Catholics could zealously exhibit their devotion to our Mother. Well, we have a prolonged reputation for the devotion to Mary, our Mother and the Marian Jubilee has enabled us to redouble our devotion and deep-rooted affection towards our Mother.

The inspiring direction of our Holy Father guided our efforts. The significance of the Marian Jubilee depends not only upon the revival of our faith and devotion to the Mother of God in the souls of all, but also in the conformity of our lives to the image of the Virgin. The practice of the daily recitation of Rosary was a special feature of the year. The recitation of rosary is the best means for pleasing our Mother very much. By this we can achieve the goal of our life and we are sure that our fervent prayers and devotion to our Mother would bring peace and prosperity to the world.

Centenary Celebration

The inauguration of the Centenary Celebration of the Carmelite Congregation held at Ernakulam has roused in the minds of every Catholic a new inspiration and a new zeal. It is an indication of the praiseworthy and cherished ambition of the Carmelite Fathers for extending the salutary influence of Christ all over India. The Carmelite

Congregation has a vigorous missionary spirit which they try to inculcate in the minds of every Catholic. This Centenary has ultimately created a new record in the history of the Syro-Malabar Christians. The Carmelites have adopted further measures to enable the laymen to lead a more austere and intense spiritual life and thus to secure immeasurable strength to conquer the whole world for Christ the King.

The Syrian Carmelites form the biggest indigenous religious congregation for men in the whole of Asia and the Oriental Church can be proud of her as her biggest religious order.

Here are the statistics of the congregation, founded in 1831.

Religious Priests	331
Scholastics & Novices	123
Lay Brothers	78
Aspirants	137
Monasteries	35
Schools	22
College	1
Printing Press	4
Daily Newspaper: Deepika 1	This is the only daily run by a religious order.
Monthlies	2
Mission Stations	54
Missionaries	40
Mother house	Mannanam.

We wish every success to the Congregation whose blessings we enjoy from day to day.

Queenship of Mary

Another crowning event of the Marian Year is the proclamation of a new universal feast of the Queenship of Mary by the Holy Father, to be held every year on May 31st. The Holy Father has further ordained that the celebration of the feast must be marked by the renewed consecration of the human race to the Immaculate Heart of Mary. We must be fully convinced of the fact that great advantages will derive for the Church if this solidly demonstrated truth of Mary's Queenship shall shine forth more evidently than ever before all as the most shining light of her candelabrum.

A Call to the Youth

It is two thousand years since the light of truth has been spread out all over the world. Yet the vast land of India has only a microscopic minority of Catholics, whose duty it is to lead their brethren to the way of eternity and thus to fulfil the mission of God. If we go deep into the matter we would most certainly understand that it is because of the lacking of our apostolic spirit that we are now a minority. An awareness of this lack of Apostolic spirit was manifested at the Asian Seminar held at Madras in last December. The delegates of University students from about twenty Asian countries, unanimously expressed in clear terms that our young men in the colleges have an inalienable personal duty to be imbued with true apostolic zeal and to radiate christ around them. Now it is high time for every staunch religious-minded Catholic to come to the fore-front and try to cultivate assiduously in their minds a renewed spirit and apostolic zeal. We must fully be aware of the fact that we live on the threshold of Communism which is the inveterate enemy of the Church. Communism is now making a frantic effort to wipe out the Christian faith and civilization from the face of the earth. Therefore let us respond to the call to be the heroes of the Church.

HAIL HOLY QUEEN

A crowning event of the Marian Year was the publication of an Encyclical Letter in which Pope Pius XII proclaimed a new universal Feast of the Queen-ship of Mary to be held every year on May 31.

Addressed to the Bishops of the world, the letter further ordained that celebration of this feast should be marked by renewed consecration of the human race to the Immaculate Heart of Mary.

Bearing the date Oct. 11, Feast of the Maternity of the Blessed Virgin Mary, the Pope's encyclical is entitled, Ad Caeli Reginam (To the Queen of Heaven). On Nov. 7th the Holy Father crowned an ancient image of the Virgin—the "Salus Populi Romani" (Salvation of the Roman People)—which is preserved in the Basilica of St. Mary Major, the world's greatest Marian shrine.

In citing his reason for proclaiming the new Feast, Pope Pius writes that, after mature consideration, he was profoundly convinced that "great advantages will derive for the Church if this solidly demonstrated truth of Mary's Queenship shall shine forth more evident than ever before all as the most shining light of her candelabrum".

"Therefore", he says, "by Our Apostolic authority, We decree and institute the Feast of Mary, Queen, to be celebrated every year in the whole world on May 31. We like-wise ordain, on that aforesaid day, the consecration of the human race to the Immaculate Heart of the Blessed Virgin Mary".

"Great hope is reposed that, in this deed, a new era may arise, nourished by Christian peace and the triumph of religion", the Holy Father adds.

A substantial part of the Pope's encyclical is devoted to citing the basis for Catholic belief in the Queenship of Mary. Also contained in it is a renewed appeal for prayers to Mary on behalf of the faithful in the Church of Silence, so that they may regain their status as free men, and be able to serve God and practice their religion without hindrance.

Speaking of the Church of Silence, Pope Pius says:

"In some countries of the earth are people who are unjustly persecuted for professing their Christian faith, and are deprived of their divine and human rights and freedom. Up till now, reasonable demands and repeated protests have availed nothing to remove these evils.

"May the powerful Queen of Creation . . . look upon these, her innocent children, with eyes of mercy. May the Virgin, who is able to subdue violence beneath her foot, grant also that they may soon enjoy their rightful freedom to practice their religion openly, so that, while serving the cause of the Gospel, they may also contribute to the strength and progress of nations by their harmo-

---

So far as our mission is concerned it is our duty to work hard for the salvation of our brethren, keeping in our hearts a profound reverance for the work of God and a deep faith in His abiding grace Let love and service be our motto. May the Immaculate Heart of Mary shower her blessings lavishly upon us.

nious cooperation and the practice of extraordinary virtues, which are a glowing example in the midst of bitter trials".

The basis of Mary's Queenship, the Holy Father continues, is two-fold: her divine maternity and her cooperation in the Redemption. He cites numerous saints who spoke of the Queenship of Mary, beginning with St. Ephrem the Syrian, who lived in the fourth century, and was the first to use the term "Queen". Others among them, he says, were St. Gregory Nazianzen, St. Prudentius, St. Jerome, St. Peter Chrysologus, and St. John Damascene, during the fourth to the eighth centuries.

Both the Oriental and Latin liturgists, Pope Pius declares, have long extolled the special prerogative of the Blessed Virgin with such hymns as "Hail, Holy Queen", and antiphons such as "Queen of Heaven, rejoice. Alleluia".

The Pontiff stresses that the principal arguments on which the queenly dignity of Mary is based have long been evident in the ancient writings and traditions and in the Sacred Liturgy, all of which accept her Divine Maternity without question.

"In accomplishing the work of Redemption, Mary Most Holy is most certainly closely associated with Christ. Thus it is justly sung in the Sacred Liturgy, 'Holy Mary Queen of Heaven and Mistress of the world', the Pope writes. The quotation was taken from the tract for the Feast of Our Lady of Dolours.

"It is certain that in the full, proper and absolute sense, only Jesus Christ, God and Man, is King", the Holy Father adds. "Nevertheless, Mary also—whether as Mother of Christ or as companion in the work of the Divine Redeemer and in the struggle with enemies and in the triumph achieved over all—participates in the royal dignity, be it only in a limited and analogous manner".

"If we are to have genius we must put up with the inconvenience of genius, a thing the world will never do; it wants geniuses, but would like them just like other people"

* * * * *

"Good manners are the small coin of virtue".

* * * * *

"Cultured and fine manners are everywhere a passport to regard".

* * * * *

"Never does a man portray his own character more vividly than in his manners of portraying another".

* * * * *

"You cannot dream yourself into a character. You must hammer and forge one for yourself".

The Committee Members of the Sodality

M. V. John
Secretary

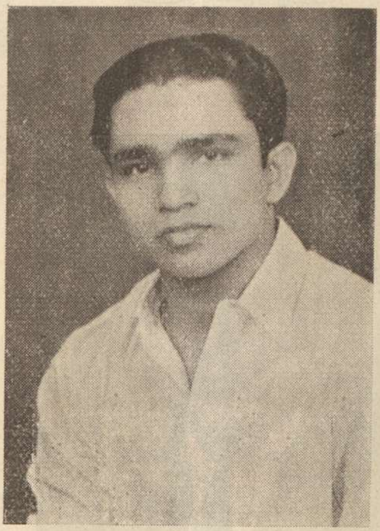

M M. Philip
Prefect

Paul Joseph
V. Prefect

EDITORIAL STAFF

V. M. Kurian — Chief Editor

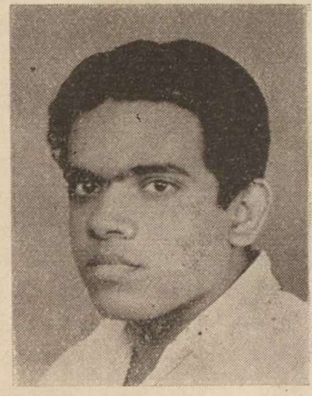

V. P. Paul

COR RECTUM INQUIRIT SCIENTIAM

C. P. Paulose

C. A. Abraham — C. S. U. Chairman

S. H. COLLEGE SODALITY

Annual Report 1954—'55.

May I place before you the annual report of the Sodality for the year 1954—55. This year being the Marian Jubilee Year a good number of students were eager to enlist themselves as children of B. V. Mary. We are 236 strong.

Office Bearers

Director—Very Rev. Fr. Prior
Sp. Director—Rev. Fr. Marcel, C.D., M.A.
Prefect—M. M. Philip, IV B. Com.
Vice Prefect—Paul Joseph, IV B. A.
Secretary—John M. V. II U. C.

Editorial Staff
- V. M. Kurian, III B.A.
- C. A. Abraham, IV B.A.
- V. P. Paul, IV B. A.
- C. P. Paulose, III B. A.

Social Service Society—K. K. Jose, IV B. Sc. (Secretary)
V. M. Kurian, III B. A. (Asst. Secretary)
Knights of the Altar—T. A. Ouseph, IV B. Com. (Secretary)
Music Club—Alex J. Chavara, II U. C. (Secretary)
V. L. Joseph, III B. Com. A. Sec.

Hostel Representatives

S. H. Hostel
- George Thomas Malayil, IV B. A.
- K. P. Baby, IV B. Sc.
- V. I. Cyriac, III B. Com.

Bosco I
- Alex J. Chavara, II U. C.
- Devasia K. O., II U. C.
- C. M. Joseph, II U. C.

Bosco II K. T. Thomas, II U. C.

Bosco III
- T. K. Thomas, I U. C.
- Thomas J. Neyarappally, II U. C.

Bosco IV—M. J. Joseph, II U. C.
Bosco V—O. Varkey, II U. C.

GENERAL ACTIVITIES

Inauguration. The inauguration of the Sodality was held on July 3rd, on the feast of our Father St. Thomas, with Very Rev. Fr. John Berchmans C. D., Provincial, on the chair. In the course of the inaugural address he reminded us of the great role of the Sodalists in completing the work begun by our father St. Thomas. Messrs. Mathew Ulakamthara B. A., Joseph C. M. and O. Lukose made eloquent and erudite speeches.

Feast of St. Maria Goretti

The Sodalists honoured St. Maria Goretti, the virgin Martyr and patroness of Sodality with special gathering on 10th July. A triduum was held in preparation for the feast. A solemn litany was conducted in honour of her. A short sermon was preached by Rev. Fr. Gabinus C. D. The functions came to a happy close with the kissing of the holy relic of the patroness. Here we are happy to mention that Rev. George Otta was kind enough to send for the S. H. College Sodality, the relics of our patron St. Gabriel Possenti and St. Maria Goretti from Rome.

Reception of New Members

Twenty-six new members were solemnly admitted into the Sodality by Very Rev. Fr. Josephath C. D., Director of Sodality on the eve of the feast of Our Lady of Mount Carmel. His reverence

exhorted the new members on the great privileges and responsibilities of Sodalists.

Feast of Our Lady of Mount Carmel

We had an extra ordinary gathering on 16th July under the presidentship of Very Rev. Fr. Maurus C. D., Prior General, in honour of the feast of Our Lady of Mount Carmel. Messrs. C. A. Abraham, IV B. A., V. P. Paul, IV B. A, C. P. Poulose, III U. C., O. Varkey, II U. C. and V. M. Mathew, I U. C. spoke on the occasion.

Reception of Scapular

The reception of scapular by our new members was a very happy function. Eighty members joined the Scapular Association and Very Rev. Fr. Prior General solemnly received them to the confraternity of the scapular.

Ordinary Meeting.

On 26th September Very Rev. Fr. William, C. D., M. A., L. T. addressed the Sodalists and exhorted us about the great duties and privileges of Sodalists. He also proved that devotion to B. V. Mary is a sure way for salvation. He emphasized the great necessity of frequent reception of Holy Communion.

Mission Sunday.

On 24th October a combined meeting of the Sodality and C. S. U. was conducted with Very Rev. Fr. Athanesius, C. D. in the Chair.

Pilgrimage to Vallarpadam & St. Mary's Cathedral. 6—11—'54

To solemnize the Maryan Jubilee year and to gain Jubilee indulgences, a pilgrimage was arranged to Vallarpadam. It was done in an atmosphere of penance and sacrifice. At St. Mary's Church, Vallarpadam, after the Jubilee prayers Rev. Fr. Severinus, C. D. gave us a short exhortation about the great necessity of devotion to B. V. Mary for salvation.

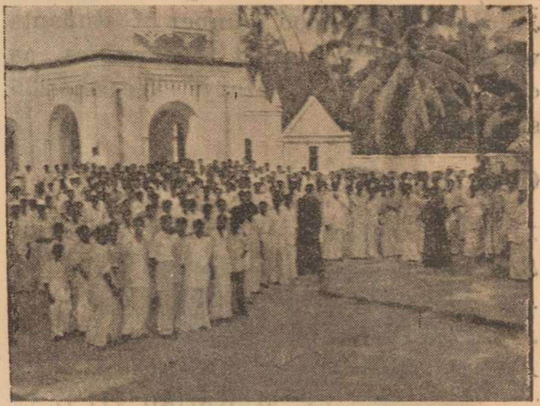

Then we visited St. Mary's Cathedral Church, Ernakulam. There solemn litany of B. V. Mary was sung and after that His Excly. Rt.Rev.Dr.Joseph Parekattil was kind enough to bless the pilgrims with a sermon. His Excellency said that children of Mary must lead a life of solid spirituality, especially keeping the purity of soul and body. His Excly. pointed out various dangers which encircle and endanger youth, such as bad cinemas and bad literature. He explained to us well how the devotion to our heavenly Mother can help us in these perilous situations and about her great intercessory power she had before God. His Lordship emphasized very much on the immense spiritual value of rosary devotion and the great necessity to recite it daily. And at the end we took a solemn promise not to see bad cinemas and to read bad books.

End of Jubilee year & 12 hours Rosary.

A triduum was conducted as a pre-

paration for the feast of the Immaculate Conception of Our Mother. On the eve of the feast a grand and solemn candle procession was held. The procession started from Bosco Hostel Grotto to Lourds Church, Perumanur. From there it returned to the S. H. High School pavilion. Rosary was recited during the procession. At the pavilion we had a very inspiring and informative sermon by Rev. Fr. Canicius, C. D., D. D., D. Sc. Following the sermon was the Benediction of the Most Blessed Sacrament in the pavilion. Another important item was the rosary crusade conducted continuously for 12 hours throughout the whole night of the 7th and 8th December. It was a grand success on account of the whole-hearted co-operation of all Catholic hostelers, S. H. High School boarders, S. H. Aspirants, S.M. Primary School and above all of the local faithful.

Spiritual Bouquets.

On solemn occasions such as the patron saints' feasts of His Grace the Archbishop of Ernakulam, Very Rev. Fr. Provincial and Very Rev. Fr. Prior, we offered spiritual bouquets.

Social Service League.

The League is one of the most important organisations of the Sodalists, and the activities were begun with the election of the office bearers. Its members are divided into groups for feeding poor at noon, collecting and distributing old clothes, for religious instruction for children and for collecting voluntary contribution from Catholic hostel students. Especially our department for 'Poor feeding' at noon is doing a great and meritorious service to hundreds of the poor of the locality.

The Ideal—the Sodality Publication.

As usual the magazine committee printed and published last year a Jubilee Special of "The Ideal" with a beautiful tricolour photo of B. V. Mary on a lotus flower in Indian fashion. Besides two manuscript issues last year, this year we published a ms. issue of Sodality occasional and the final one is in the press. Our hearty congratulations to the Editors of our Ideal.

Conclusion.

Before concluding this report I would like to express our heartfelt thanks to Very Rev. Fr. Prior, Rev. Fr. Principal, Rev. Fr. Barnabas and our beloved Spiritual Director Rev. Fr. Marcel C. D. for their keen interest and valuable advices rendered to us during this year. I have great pleasure to thank the Rev. hostel wardens and representatives.

Finally let us thank our beloved Mother for the abundant blessings she has bestowed on us during this year. Let us be devoted and true sons of our Heavenly Mother.

John M. V.
Secretary.

For 1955—'56. Prefect V. I. Cyriac, Secretary T. K. Thomas

KNIGHTS OF THE ALTAR

We are 15 strong. There is considerable increase in number compared to the preceding year. The degree classes have contributed 6 members. It is gratifying to note that many junior students have come forward to join the Society of the 'knights of the Altar'. Some of them are serving at the altar now.

All the Holy Masses said in the College Chapel are served by us. Thanks are due to Rev. Fr. J. Marcel C. D., who took so much pain to teach the junior students altar rites.

T. A. Joseph, Secretary.

SODALITY SOCIAL SERVICE

During this academic year the sodality social service activities began with a new spirit and light with the patronage of Rev. Fr. Marcel and Rev. Fr. Hera-

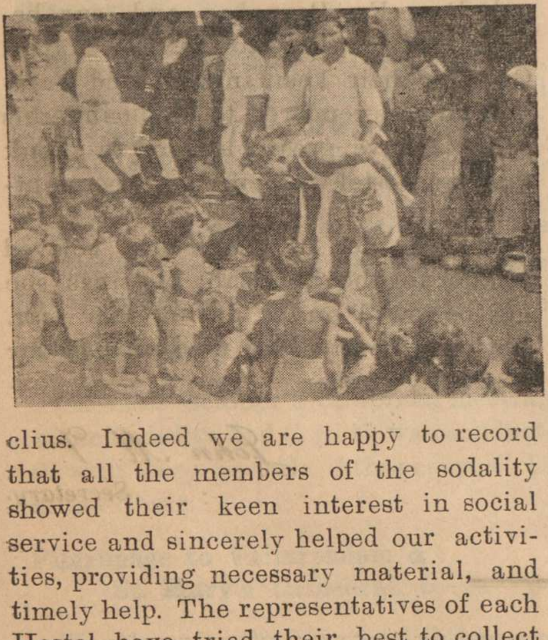

clius. Indeed we are happy to record that all the members of the sodality showed their keen interest in social service and sincerely helped our activities, providing necessary material, and timely help. The representatives of each Hostel have tried their best to collect the generous contributions from the members of the Hostels. With their help, we have collected more or less a good sum and distributed as clothes and shirts to the poor and needy.

Only a very small proportion of the population of India is educated and large numbers have no chance of getting education and even sufficient food for their daily livelihood. What India needs today more than ever is social reform. The bringing about of great social reforms must be left to statesmen and legislators, but there is much that can be done even by the humblest individual who is willing to devote himself to social service; and everyone can find plenty of opportunities for serving and helping his less fortunate brothers. We, the members of the sodality with this idea in mind are now feeding nearly 150 children by givings them noon-meals daily. They are satisfied with what we give and we are glad to note that they have considerably improved in health and vitality.

Another important thing we did was the distribution of old clothes gathered from the sodalists, to the poor people of the locality.

To conclude, we are extremely grateful to the sodalists who have contributed their valuable services to make these activities a grand success. It is our duty to give special thanks to the representatives of each Hostel, who have sincerely co-operated with us in all our activities. Our hearty thanks to Fr. Heraclius and to beloved Fr. Marcel, who directed and advised us in all our activities. We believe that our successors will keep up the tradition.

Secretary: *K. K. Jose, IV B. Sc.*
Asst. Secretary: *V. M. Kurian, III B.A.*

PREFECT'S PAGE

At the very outset let me express my deep sentiments of gratitude towards the Director and the members of the Sodality for electing me as the Prefect and rendering their valuable help in the performance of my duties.

We, the Sodalists, who are the children of Blessed Virgin Mary, have got greater duties than that of other Catholic students. We are from different parts of Kerala, and let me say that we are the representatives of our own place. All Catholic Students are not the members of the Sodality. We are the selected ones. Remember, the chosen few have got much more responsibilities than others.

A university student is expected to show good example to others. It is a fact that when we return from our college the people of our locality will watch us. They would observe our habits and behaviour and there may be many to copy them from us. So it is our duty to show them good example. Otherwise we will be responsible for the bad habits which they have copied from us.

We, the students of the Sacred Heart College have got an atmosphere of spiritual life. We are bestowed with ample facilities and I am glad to say that many of us are making use of them. We are under the protection of the Sacred Heart and we should kindle the light in others heart which we received from the Sacred Heart of Jesus. We should be like burning fire among other students.

Dear friends, our college career would terminate within a short time. We have to enter into the field of our troublesome life. Whatever may be the career which we select, don't forget the life which we led in the Sacred Heart under the protection of Bl. Virgin Mary. It is said that the present day youth are not giving due importance to the virtues of purity and obedience. But remember they are most dear to our Mother. She bestows her blessings only to those who have got these virtues. So my friends try to practice these virtues. Let the Bl. V. Mary may bless us. Thanks.

M. M. Philip, Prefect

MUSIC CLUB

Our Music Club consists of the following members Alexander K. J. II U. C. (Secretary), C. A. Abraham IV B. A., M. M. Philip IV B. Com., V. I. Cyriac III B. Com., P. I. Pylee IV B. A., P. C. Cherian II U. C., Pascal Rodriguse I U. C., Marcelline J. I U. C., V. M. Thomas I U. C., V. L. Joseph III B. Com.

The Music Club has taken leading part in all important Sodality and C.S.U. functions. On every sunday we sing for Benediction of the most Blessed Sacrament.

On the eve of the feast of Immaculate Conception we sang the litany with due solemnity. We also had an active part to play on the occasion of the Marian Jubilee-year-end-celebrations on 7th. December 1954.

The Crowning function of our activities was performed in the church of Vallarpadom and St. Mary's Cathedral where we assisted at the liturgical songs. We had the rare privilege of entertaining our fellow pilgrims on our way to and from Vallarpadom and St. Mary's Cathedral.

At the close of this year I can say without any exaggeration that we had quite pleasant and joyful perfomances under the auspices of our club.

Let me conclude this report by expressing our heartfelt thanks to Rev. Fr. Marcel T. O. C. D. our spiritual father, friend, and guide, for his solicitude in the welfare of the Club.

K. J. Alexander, Secretary.

മതം മനുഷ്യനെ മയക്കുന്ന കറുപ്പോ?

(C. A. Abraham IV B.A.)

ഇന്നു ലോകത്തിൽ അധിവസിക്കുന്ന ജനങ്ങളിൽ ഏതാണ്ട് ഭൂരിഭാഗവും മതവിശ്വാസികളാണ്. എന്നാൽ 'മതം' എന്ന പദമല്ലാതെ, അതെന്താണെന്നും, അതിന്റെ തത്വം എന്താണെന്നും ശരിയായിട്ടു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവർ ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃതലോകത്ത് ഇനിയും വിരളമാണെന്നുവേണം വിശ്വസിക്കുവാൻ. കാരണം മനുഷ്യൻ മതവുമായി അത്ര അകലത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. മതം മനുഷ്യനെ മയക്കുന്ന കറുപ്പാണെന്നു, കാറൽമാർക്സിയൻ വാദം അർത്ഥശൂന്യമാണെങ്കിലും അതിനെയും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് സ്വയം ആത്മനാശം വരുത്തിവക്കുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. കാറൽമാർക്സിന്റെ വാദം തികച്ചും തെററാണെന്ന് വളരെ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. അന്നത്തെ സമുദായനീതിക്കെതിരായി വല്ലതുമൊക്കെ കുത്തിക്കുറിക്കുവാൻ മാർക്സിനു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷെ മതത്തെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. പ്രായോഗികമല്ലാത്ത മാർക്സിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളത്രയും അബദ്ധജടിലങ്ങളെന്ന് നെഹ്റു തുടങ്ങിയ നേതാക്കന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എങ്കിൽ അതു ശരിയുമാണ്. ചിന്തിക്കുന്ന മനുഷ്യരത്രയും അപലപിക്കുന്ന മാർക്സിന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിൽ—നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ; കാമ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്ന, മതത്തിനു സ്ഥാനമില്ലെങ്കിൽ അതിൽ അതിശയോക്തിയില്ല.

മതവും മനുഷ്യനുമായി അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ട്; പ്രകൃത്യാതന്നെ മനുഷ്യജീവിതം ജന്മപ്രേരണക്ക് വിധേയമാണ് ഈ അധമവാസന സദാ മനുഷ്യാധഃപതനത്തിനു പ്രേരകവുമാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ സർവ്വവിധമായ അധമവാസനയേയും, അധർമ്മപ്രലോഭനങ്ങളേയും നിയന്ത്രിച്ചു, നമ്മിൽ സദാചാരബോധമുളവാക്കി, ജീവിതോദ്ദേശ്യങ്ങൾ വിവരിച്ച്, മഹത്തായ ജീവിതലക്ഷ്യത്തിൽ നമ്മെ എത്തിച്ചേർക്കുന്നതു മതമാണ്. മതം മനുഷ്യനെ മയക്കുന്ന കറുപ്പല്ല; പ്രത്യുത അവനെ ജീവന്റെ നിർഝരിയിലേക്കു ഇറക്കിവിടുന്ന വഴിത്താരയാണ്. എന്തെന്നാൽ അനശ്വരമായ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിനുള്ള കളമൊരുക്കൽ സാധിക്കുന്നതു് മതംമൂലമാണ്. ആത്മാർത്ഥതയോടു ഏററം അടുത്ത രക്തബന്ധമുള്ള ഒരുവൻ സാമാന്യമായി ചിന്തിച്ചാൽ മതം എന്താണെന്ന് വളരെ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകും.

മനുഷ്യൻ വെറും മാംസരക്താദികളുടെ ഒരു സമാഹാരം മാത്രമാണെന്ന് മാർക്സും മററു ചില ഭൗതികവാദികളും ഉച്ചൈസ്തരം ഉൽഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതു ശരിയല്ല. മനുഷ്യനിൽ അദൃശ്യമായ ഒരു ശക്തി നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുണ്ട്. അതു് അരൂപിയായ ആത്മാവാണ്. വിശേഷബുദ്ധിയുടെ പ്രവർത്തനം നടക്കുന്നതു് ആത്മാവിന്റെ ശക്തിയാലാണ്. ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് അവിഷയങ്ങളായിരിക്കുന്ന സംഗതികളെ ഗ്രഹിക്കുന്ന മനുഷ്യനിൽ തദനുഗുണമായിട്ടുള്ള ഒരു ശക്തിയുണ്ട്. ഈ ശക്തിയാണ് ആത്മാവ്. വിവേചനാശക്തിയോടുകൂടിയ ആത്മാവാണ് നമ്മുടെ ബുദ്ധിപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് നിദാനമായിരിക്കുന്നതു് എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന യാതൊരുവനും "ആത്മാവെന്നൊന്നില്ലാ"യെന്ന മാർക്സിയൻ വാദം സ്വീകാര്യമായിട്ടുള്ളതല്ല.

മനസ്സാക്ഷിയെ മറച്ചുവച്ചിട്ടുപോലും ഈശ്വരനില്ലെന്നു ദിഗംബരവാദം മുഴക്കുന്ന ആളുകളും ഇന്നില്ലാതില്ല. ലോകത്തുള്ള സർവ്വചരാചരങ്ങളുടേയും, സൃഷ്ടിയും ക്രമീകരണവും അതേപടി സാധിക്കുവാൻ മനുഷ്യനപ്രാപ്തനെങ്കിൽ—മനുഷ്യശക്തിക്കതീതമായ ഒരു ശക്തിയാണിതിനു കാരണമെന്നു വിശ്വസിക്കാതെ തരമില്ല. അതീശ്വരനല്ലാതെ മററാരുമല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഈശ്വരനും മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധത്തെ ദൃഢീകരിക്കുന്നതിനും അതിൽ നമ്മെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിനും സന്മാർഗ്ഗചിത്തരാക്കി നിത്യനിർവൃതിയിലേക്ക് നമ്മെ നയിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന മതത്തെ ദ്വേഷിക്കുന്നതു് തികച്ചും ജുഗുപ്സാവഹമാണ്.

സാമ്പത്തികമായും, രാഷ്ട്രീയമായും, ശാസ്ത്രീയമായും, നിമിഷങ്ങൾതോറും പുരോഗമിക്കയും അതോടൊപ്പംതന്നെ, മിനിട്ടിനു് മിനിട്ടിനു് അഭിപ്രായഗതി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഇന്നത്തെ ലോകത്ത്, മൃഗീയമായി അധഃപതിച്ചുകിടക്കുന്ന-അക്രമത്തിനും അനീതിക്കും കൂട്ടുനിൽക്കുന്ന—സാധുക്കളുടെ രക്തമൂററിയെടുക്കുന്ന—സുഖലോലുപതയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന—മനുഷ്യ

ന്, മതത്തെപ്പററിയോ-ഈശ്വരനെപ്പററിയോ ചിന്തിക്കുവാൻ സമയമില്ലപോലും.

മതവിശ്വാസത്തിന് ഹാനിയും, പരക്ലേശത്തിന് പ്രേരകവുമായ, സുഖലോലുപതയെ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ, നീതിരഹിതമായ പദ്ധതികൾപോലും ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നവരാണ്, മതത്തെ പറിച്ചെറിയുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. സാന്മാർഗ്ഗികവലയത്തിൽ മനുഷ്യനെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ശൃംഖലയാകുന്ന മതത്തെ ശിഥിലമാക്കിയാൽ പട്ടിണിയും കഷ്ടപ്പാടും താനെ മാറിക്കൊള്ളുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരുമില്ലാതില്ല. ഇക്കൂട്ടരുടെയത്രയും അജ്ഞതയിൽ സഹതപിക്കയേ നിവ്വാഹമുള്ളു. പട്ടിണിശമനത്തിന് മതം ഇന്നുവരെ വിലങ്ങുതടിയായി നിന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ അതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായും, പരോക്ഷമായും ലോകത്തിനു കാണിച്ചുകൊടുക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു.

ബഹുലക്ഷങ്ങളെ വഴിതെററിക്കുന്ന അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളും, ആശയങ്ങളും, സവ്വത്ര പ്രചരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് അവയെ ചെറുക്കുന്നതിനുള്ള തത്വങ്ങളും, ആശയങ്ങളും മതത്തിൽനിന്നല്ലാതെ, മറെറാന്നിൽനിന്നും നമുക്കു ലഭിക്കുകയില്ല. ഏതൊരു രാഷ്ട്രത്തിൻേറയും സാമൂഹ്യരംഗത്തുള്ള നേട്ടങ്ങൾ, ജനങ്ങളുടെ സന്മാർഗ്ഗത്തിനും, ആദ്ധ്യാത്മിക നന്മയ്ക്കും ഹാനികരമാകാതിരിക്കണമെങ്കിൽ മതം വളരുവാൻ രാഷ്ട്രം അനുവദിക്കേണ്ടതാണ്. സമസൃഷ്ടങ്ങളുടെ ഉൽക്കഷത്തിൽ താല്പയ്യമുള്ള രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഇന്നും ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതും ഇതുകൊണ്ടാണ്.

മതത്തേയും സന്മനോഭാവമുള്ള മതാചായ്യന്മാരെയും, സദാചാരബോധത്തേയും, നിശിതമായി വിമശ്ശിക്കുകയെന്നത് ഇന്നു സവ്വസാധാരണമാണ്. പരിമിതിയില്ലാത്ത മനുഷ്യന്റെ ദുരാശകളെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ പോരുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണോ മതത്തെ ഒരുകൂട്ടർ വെറുക്കുന്നത്? ലോകാരംഭംമുതൽ ഈശ്വരവിശ്വാസം മനുഷ്യനിൽ ജനിച്ചുവളരുന്നുണ്ട്. ഈ വിശ്വാസം തഴച്ചുവളരുന്നതിനും സാന്മാർഗ്ഗികാഭിനിവേശം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി യത്നിക്കുന്ന മതം, നിലവിലുള്ളപ്പോൾ അധമപ്രേരണക്കടിമപ്പെടുന്നു മനുഷ്യനെങ്കിൽ, മതമില്ലായിരുന്നെങ്കിലത്തെ കഥയെന്താകുമായിരുന്നു-മനുഷ്യൻ മൃഗതുല്യമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുമായിരുന്നു.

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ വളച്ച മനുഷ്യനിൽ പല പരിവത്തനങ്ങളുമുളവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നവീനമായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ അടിക്കടി തുടന്നുകൊണ്ടുമാണിരിക്കുന്നത്. തൽഫലമായി മനുഷ്യശക്തിയെ വെല്ലുവാൻ കഴിവുള്ളയാതൊന്നും തന്നെയില്ലെന്നു തെററിദ്ധരിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. അതത്രയും അബദ്ധമാണെന്നു പറയാതിരിക്കുവാൻ തരമില്ല. മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിശക്തി കണിശമായും ഈശ്വരദത്തമാണ്. മററു സവ്വസൃഷ്ടികളിലും ഏററം അത്ഭുതകരമായ സൃഷ്ടിയും മനുഷ്യനാണ്. അതിനുള്ള കാരണം അവന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയാണ്. ഈശ്വരദത്തമായ ഈ ബുദ്ധിശക്തിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾതന്നെ നടത്തുക സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നേനെ. അതിനാൽ-ബുദ്ധിശക്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, അതിന്റെ ഉത്ഭവകാരണനായ ഈശ്വരനെപ്പററി, മതം പഠിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ-അത് ഈശ്വരനിലേക്ക് നമ്മെ കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കുന്നതിന് പയ്യാപ്തമാണ്.

മതം വിഡ്ഢിത്വത്തിനും, വഷളത്വത്തിനും വേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നവരുടെ അബദ്ധപ്രവചനമാണെന്നാണ്, ഡാർവിൻ, ഫ്രോയിസ്, മാർക്സ് തുടങ്ങിയവരുടെ വിവക്ഷ. ഡാർവിൻ തിയറികൊണ്ട് മതത്തെ തകക്കാമെന്ന വ്യാമോഹത്തോടെ പലരും അതിനെ പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് നടന്നു. എന്നാൽ സവ്വാധിപതിയും, ഭരണകത്താവുമെന്ന നിലയിൽ ലോകമാസകലം വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ഈശ്വരനേയും ഈശ്വരചൈതന്യം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ ജനിപ്പിക്കുന്ന മതത്തെയും, വളരെദൂരം പിന്നിലാക്കുന്ന താദൃശ്യതത്വങ്ങളെ പലരും ഇന്ന് അഗണ്യകോടിയിൽ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കയാണ്.

“തങ്ങളുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ബാഹ്യശക്തികളെക്കുറിച്ചു മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഭാവനപരമായ പ്രതിഫലനമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല ‘മതം’’ എന്ന് എംഗൽസ് പറയുന്നു. (Engels) എന്നാൽ ഭാവനാപരമെന്ന്, എംഗൽസ് (Engels) ന് തോന്നുന്ന ഈ പ്രതിഫലനങ്ങളത്രയും, വസ്തുനിഷ്ഠമായ യാഥാത്ഥ്യങ്ങളാണെന്ന് മതത്തിനു തെളിയിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങളെടുത്ത് പരിശോധിച്ചാൽ, യാഥാത്ഥ്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രമേ ക്രിസ്തുമതം വളന്നിട്ടുള്ളുവെന്നു ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നതാണ്. ലോകത്തിൽ നടന്നിട്ടുള്ള സകല സംഭവങ്ങളുടെ ഏകസാക്ഷ്യം ചരിത്രമാണെങ്കിൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനവും, ജീവിതവും, മരണവും, അവിടുത്തെ തത്വങ്ങളും, വാക്കുകളും, എല്ലാം ചരിത്രസത്യങ്ങളാണ്. ഇതൊന്നും ഭാവനാപരമോ, പുരാണകഥകൾക്കു തുല്യമോ ആ

യിട്ടുള്ള വസ്തുതകളല്ല. മനുഷ്യൻെറ ജനനമരണങ്ങളും, ജീവിതോദ്ദേശ്യവും ശരിയായി ക്രിസ്തുമതത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജനനമരണങ്ങൾ പ്രകൃതി നിശ്ചയമാണെന്ന് വാദിക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടരുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രകൃതിയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി പറയുന്നിടത്തു് ഇക്കൂട്ടർ കണ്ണടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ പ്രകൃതിയെന്നല്ല, പ്രകൃതിയിലുള്ള സർവ്വചരാചരങ്ങളേയും സൃഷ്ടിച്ച ഒരു മഹാശക്തിയുണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. ആ ശക്തിയാണ് ഈശ്വരൻ. ഇത്തരുണത്തിൽ ഈശ്വരനേയും അവിടുത്തെ വിശ്വാസസത്യങ്ങളേയും, വെളിപാടിനേയും, മരണാനന്തര ജീവിതത്തേയും, രക്ഷയേയും, നന്മതിന്മകളേയും പററി പഠിപ്പിക്കുന്ന മതം വെറും ഭാവനാപരമെന്ന് പറയുന്നതു് അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ഒരു അഭിപ്രായംമാത്രമേ ആകുന്നുള്ളു. മതം ഭാവനാപരമെങ്കിൽ അതിൽ അടിയുറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്ന, ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനംസിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ജനങ്ങളുത്രയും അജ്ഞന്മാരാണെന്നുവേണം വിചാരിക്കുവാൻ എന്നാൽ സത്യത്തിൻെറ വെളിച്ചത്തിൽ ഇതിനെപ്പററി ചിന്തിച്ചാൽ ഇവരത്രയും ബോധമുള്ളവരും ചിന്തിക്കുന്നവരുമാണെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നതാണ്.

അസാന്മാർഗ്ഗത്തിനും അനീതിക്കും കുടപിടിക്കുന്നവർക്കേ മതം ഭാവനാപരമോ വഞ്ചനാപരമോ ആയിരിക്കുകയുള്ളു. അതവരുടെ കുഴപ്പവുമല്ല. അങ്ങിനെ ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ അവർ വളൎന്നതിൻെറ കുഴപ്പമാണ്. ഉദാഹരണമായി ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അതിനെ അസാന്മാർഗ്ഗികമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ യഥേഷ്ടം വളരുന്നതിനനുവദിക്കുക. ആ കുട്ടി പൂർണ്ണവളർച്ച് പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അവനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന അധമവാസനകളനുസൃതമായിരിക്കും അവൻെറ സർവ്വപ്രവർത്തനങ്ങളും. ഇതവിതർക്കിതമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ഒരു വൃക്ഷം എങ്ങോട്ടു ചാഞ്ഞുനില്ക്കുന്നുവോ അങ്ങോട്ടുമാത്രമേ അതു വീഴുകയുള്ളു. ഇതുപോലെയാണ് ആ കുട്ടിയുടെ ജീവിതവും—അവൻ തിന്മയിൽ വളരുന്നെങ്കിൽ, തിന്മയിൽത്തന്നെ അവൻ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രത്യുത ജനനം മുതൽ ഈശ്വരചൈതന്യം അവനിൽ നട്ടുവളർത്തി—ശരിയായ ശിക്ഷണം നൽകി മതത്തിൻെറ തണലിൽ അവനെ വളരുവാൻ അനുവദിക്കുന്നുവെങ്കിൽ—അവൻ നിശ്ചയമായും ഒരുത്തമ പൗരനാകും എന്നതിന് സംശയമില്ല. കാരണം അവൻെറ മൃഗീയ വാസന നിയന്ത്രണത്തിന് വിധേയമാകുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ ആത്മനിയന്ത്രണം, അക്രമരാഹിത്യം, നിസ്വാർത്ഥത, പരസ്നേഹം, സമസൃഷ്ടങ്ങളോടുള്ള സമഭാവന തുടങ്ങി അനേകം വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ അവനു് സംസിദ്ധമാകുകയും ചെയ്യും. ഇതാണ് മതംകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന പരിവർത്തനങ്ങൾ താത്വികമായി ചിന്തിച്ചാലും, ലോകൈകതത്വങ്ങളുത്രയും, വിശിഷ്ടങ്ങളായ മതതത്വങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനം മാത്രമാണെന്ന് നിസംശയം ഏവൎക്കുംഅഭിമാനിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇങ്ങനെ സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായ മതത്തെ പലരും പലവിധത്തിൽ അപലപിക്കുന്നതു് ഏററം മർമ്മഭേദകമാണ്.

"കഷ്ടം മതങ്ങളെ നിങ്ങൾതൻ ദൈവങ്ങൾ, നട്ടെല്ലൊടിഞ്ഞ നപുംസകങ്ങൾ" എന്നിങ്ങനെയാണ് ശ്രീ. ചങ്ങമ്പുഴ മതത്തെ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അഭ്യസ്തവിദ്യരും, മഹാശയന്മാരുമായ ചിലർ മതത്തെ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിക്കുമ്പോൾ—മററു ചിലർ അതിനെ വെറുക്കുന്നു. ഇതും വെറും സാധാരണമായ ഒരു സംഗതിയാണ്—നന്മക്കും—തിന്മക്കും—കൂട്ടുനില്ക്കുന്നതു് മനുഷ്യൻതന്നെയെങ്കിൽ—ഈദൃശ പ്രസ്താവനകൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവരും മനുഷ്യഗണത്തിൽപ്പെട്ടവരെന്ന് വിശ്വസിക്കാം. പക്ഷെ, ആത്മഹത്യ ഒരു ഫാഷനായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ആത്മഹത്യക്ക് പ്രേരകമായ ഹൃദയം നീറുന്ന പ്രണയകഥകളുമായി സാഹിത്യലോകത്തു് വ്യോമയാത്ര നടത്തിയ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സാങ്കല്പികവിമാനം, മരണമാകുന്ന മഹാപർവ്വതത്തിൽ തട്ടിത്തകൎന്നു തരിപ്പണമായതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളും, നട്ടെല്ലില്ലാത്ത ഈദൃശ പ്രസ്താവനകളും താനേ അസ്തമിച്ചുകൊള്ളുമെന്ന് നമുക്കു സമാധാനിക്കാം.

അനേക നൂററാണ്ടുകാലംത്ത മഹത്തായ പാരമ്പര്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പാശ്ചാത്യർപോലും പ്രകീർത്തിക്കുന്ന ഭാരതീയ സംസ്കാരം ഇന്നും വളൎന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ഭാരതത്തിൽ മതവിശ്വാസം വളരെ പ്രബലമായതുകൊണ്ടാണ്. ഒരു മഹാശക്തിയിൽനിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവരിക്കുന്നതിനു്, അക്രമരാഹിത്യം എന്ന ശക്തിയേറിയ ആയുധം ഭാരതത്തിനു് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതും മതത്തിൽനിന്നാണ്—സംസ്കാരത്തിലും ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിലും, അടിയുറച്ചുനിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടും, മതത്തിന് യഥേഷ്ടം വളരുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും ഈശ്വരചൈതന്യം സർവ്വത്ര നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്നതുകൊണ്ടുമാണ്, ഭാരതം, ഏഷ്യയുടെയും, യൂറോപ്പിൻെറയും വെളിച്ചമായിട്ടിന്നു് നിലകൊ

TO ENJOY THE ROSARY

(S. H. S.)

I wonder whether there exists any other devotion in the church so popular as the Rosary. It is so easy to say it, once you get accustomed to it. It is so simple that even a child can follow it without the least difficulty.

If it is an easy thing to say the Rosary, I think it is easier to say it badly—without zest or energy, parrot-like, with our imagination in the stratosphere or even beyond. The way so many of my companions recite the Rosary during the community prayers almost filled me with shame. The indolent attitude and a certain amount of indifference shown by not a few set me thinking. I felt that I must be up and do something in the matter, and hence this article.

In the light of these facts what are we to think of the unstinted praises so profusely lavished upon the Rosary devotion by the Popes and Bishops during these last decades? What about the insistence of the Bl. Virgin herself both at Lourdes and at Fatima? How is it that such a beautiful prayer be found uninteresting? It seemed to me that here is a situation to which we may apply the famous theme of action of the J. O. C., Belgium: "See, judge and Act". Now that we have realised the symptoms of the disease, nothing remains but to dig deep into the root of the evil and thus to form a mature judgment about it. The question is reduced to this: why is it that we are not able to enjoy the Rosary? I think it is because we do not say it intelligently—we do not emphasize the element of meditation on the mysteries of the Rosary. Please dont get frightened at the word meditation. It is just thinking quietly over the life of our Lord just as we keep thinking of yesterday's Basket Ball match. We do not realize that the heart of the Rosary is the life of Jesus seen through the eyes of Mary. For what the heart is to man, that meditation is to the Rosary. Add to this, the lack of concentration on the meaning of the prayers we recite—another serious fault. Due to this, the repetition of prayers, instead of becoming a language of love, becomes insipid and insignificant , dull and dreary. No wonder then, if we find the quarter of an hour dedicated to the Bl. Virgin Mary almost as a torture!

What is the remedy for this spiritual lethargy to which most of us are more or less subjected? We should remember that the Rosary includes two elements: one which sets up for the mind a background of uniformity and rest (the

---

ള്ളുന്നതു്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ അന്ധമായപുരോഗമനവലയത്തിൽ, ഭാരതസംസ്കാരത്തിന്റെ ശവക്കല്ലറപണിയൽ സാധിക്കുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നവരും ഇന്നില്ലാതില്ല.

ഏതായാലും ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൽ ഉത്തമ പൗരന്മാരുണ്ടാകുന്നതിനും, അവരിൽ സന്മാർഗ്ഗബോധമുളവാകുന്നതിനും, ഏററം ആവശ്യമായ ഒന്നാണു് മതം. മനുഷ്യന്റെ ഭാവനാപരമായ ശക്തിയെത്തന്നെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനു് മതപ്രബുദ്ധതയാവശ്യമാണു്. ഇപ്രകാരം പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും, മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ വലിയ പരിവത്തനമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മതത്തിനെതിരായി, ചലിക്കുന്ന തൂലികയേയും, ദുരഭിപ്രായങ്ങളെയും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തേണ്ടതു് ലോകപുരോഗതിക്കു് അവശ്യമായതുകൊണ്ടു മതവിശ്വാസികൾ അതിനു ശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്.

repetition of the vocal prayer) and the other which, on that background, creates movement and activity (the loving meditation on the mysteries). We must combine together these two elements. But for some, the crux of the problem lies precisely here. How are we to unite the two at the very same time? To bring this about, two methods are recommended: 1) To recite the prayers attentively with the mental picture of the corresponding mystery in the background. 2) Or to focus our attention on the meditation with the Hail Mary in the background. Let us briefly analyse these methods.

According to the first method, having pondered the respective mystery, we recite the first part of the "Our Father" to glorify the most Bl. Trinity for the accomplishment of the mystery while in the second, we pray for the grace for a more fruitful participation in its fruits. Next we say the Hail Mary in the spirit of the angel saluting Mary who gave her consent for the Incarnation and consequently for all the other mysteries it entailed. On saying the second part, we ask our Bl. Mother for the graces we are in need of, realizing that her participation in the life of Christ was fruitful for us her children. In other words in the first part of the Hail Mary, we salute her as the most intimate sharer of the redemptive work with Our Lord. While in the second we entreat her to execute the plan of redemption in our day-to-day life. "Pray for us now . . . .". Thus we say the prayers attentively, connecting them with the respective mystery.

Without directly reflecting on the words we pronounce, we may also ponder on the mysteries by looking mentally at each of them. This method may be likened to a song with soft 'obligato' or better still to a silent film with low synchronized music. We think of each mystery as ordained by God for our sanctification and we ask God that all men may share in its fruits, an idea very appropriate to us Catholics of a mission country. We may also follow the idea of offering each decade for a separate continent according to the suggestion of Bishop Fulton Sheen. Meanwhile we recite the Our Father. Then in Mary's company, we begin to contemplate the mysteries of Jesus, we see these in their relation to Mary meanwhile learning her virtues and trying to imitate her spirit. We feel one with Jesus and Mary. Looking through the eyes of Mary, we begin to imbibe 'the mind of Jesus' (St. Paul). We realize how Mary lived each of Christ's mysteries and how intimately she associated herself with Christ. We pray her to teach us the lesson of each mystery and to obtain for us an ever larger share in Christ's redeeming grace. Meanwhile we recite the Hail Mary. At the end, we give glory to God, the ultimate source of all redemption and sanctification.

Surely, we can adjust ourselves to any of these methods of reciting the Rosary fruitfully. The latter method may have a special appeal to us of the modern age for whom the pictures are such an important thing in life. Ofcourse with a few day's practice, the method will become more simple and attractive. Then we will begin to enjoy the Rosary. For do we not then live the greatest drama the world has seen? May this type of ideal Rosary help you to know Jesus and Mary more intimately to love them more ardently and to imitate them more closely.

ചെറുകഥ

കടലയ്ക്ക

(David Joseph)

പടിഞ്ഞാറെ ചക്രവാളത്തിൽ പ്രകൃതി തങ്കരേണുക്കൾ വിതറിയിരിക്കുന്നു. ദിനകരൻ കുങ്കുമാംശുക്കൾകൊണ്ടു് പ്രകൃതീദേവിയുടെ ചാരുകളേബരത്തിൽ ചാർത്തുവാൻ തങ്കദുകൂലം നെയ്യുകയാണു്. നിശീഥിനി മന്ദംമന്ദം ആഗമിച്ചു് ഗോചരവസ്തുക്കളിലെല്ലാം അവ്യക്തത കലർത്തി.

അങ്ങകലെ നിരന്ധ്ര നീലിമയിൽ ശുഭ്രവസ്ത്രധാരിണിയായ ഒരു മേഘകുമാരി തന്റെ കാമുകനെ അന്വേഷിച്ചു് ചുററിത്തിരിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മുഗ്ദ്ധയായ ചന്ദ്രിക നാണംപൂണ്ടു് തെങ്ങോലപ്പഴുതിലൂടെ പച്ചവിരിച്ച പാടങ്ങളേയും പുൽക്കുടിലുകളിൽ പ്രാർത്ഥനാനിമഗ്നരായിനില്ക്കുന്ന ഭക്തഗണങ്ങളേയും ഉററുനോക്കുന്നുണ്ടു്.

....

....

"ദാവീദിന്റെ കോട്ടയേ......."

"ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കണമെ" യാമിനിയുടെ മാറു പിളർന്നുകൊണ്ടു ആ പ്രാർത്ഥന അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു അലയടിച്ചുയരുകയാണു്.

"ദാവീദിന്റെ ഗോഷ്ടയേന്നു് ചെല്ലുഴി" കാക്കിച്ചു് ഒന്നു നീട്ടിത്തുപ്പിയശേഷം ഇറയത്തേക്കു് കയറിയ വറീച്ചൻ പറഞ്ഞു. മദ്യത്തിന്റെ ദുസ്സഹമായ ദുർഗ്ഗന്ധം അയാളുടെ വക്ത്രഗഹ്വരത്തിൽനിന്നു് വമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മറിയാമ്മയും ആനീസും പ്രാർത്ഥന നിറുത്തി. വറീച്ചൻ വന്നാൽ പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുന്നതു് അപകടമാണെന്നവർക്കറിയാം.

"എഴീ....മ...ഴിയാമ്മെ നീ ഇങ്ങു വന്നേ...ഴി" ശൃംഗാരരസം ഒഴുക്കി ഒന്നു കുഴഞ്ഞാടിക്കൊണ്ടു് വറീച്ചൻ പറഞ്ഞു."

"ഇതെന്നാ കളിയാ" മറിയാമ്മ അരപ്പും വെറുപ്പും ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന മട്ടിൽപ്പറഞ്ഞു.

"എ...ഴി നിന്നോഴിഞ്ഞു വരാനാ പറഞ്ഞേ" വറീച്ചനു ദേഷ്യം കയറി.

"എ....ഴി നീയെന്നെ അഴിയോടീ ഭരിക്കു്" മറിയാമ്മ മുൻചോദ്യത്തിനു് എന്തെങ്കിലും മറുപടി പറയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ വറീച്ചൻ കയറിച്ചോദിച്ചു.

"ഇതെന്നാ ചോദ്യമാ! ഒള്ള കഞ്ഞീം കോരിക്കുടിച്ചു് പായെക്കെടന്നു് ഒറങ്ങു്. അല്ലാ! എങ്ങിന്യാ വിശപ്പുണ്ടാകുന്നതു്. ഒരു കുടം കള്ളല്ലെ മോന്തിയിരിക്കണെതു്"

"അമ്മ ഒന്നു മിണ്ടാതിരിക്കമ്മെ" മകൾ വിലക്കി. വറീച്ചനു് അത്ര രസിച്ചില്ല.

"നീയാ...ഴാടി അമ്മേടു് പഴയാൻ"

"അപ്പൻ വന്നീ കഞ്ഞികുടിക്കു്" വറീച്ചന്റെ ക്രോധം ഒന്നു കുറയ്ക്കാൻവേണ്ടി അവൾപറഞ്ഞു.

"ഫൂ......." പിന്നെ അത്ര സുഖമുണ്ടാവില്ല കേൾക്കാൻ. ദേഷ്യം വരുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുവാൻ വേണ്ടി വറീച്ചൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്ന 'ടെക്കനിക്കൽടേംസ്' ആണു് അതെല്ലാം.

വറീച്ചന്റെയും മറിയാമ്മയുടേയും ദാമ്പത്യവല്ലരിയിൽ പുഷ്പിച്ച ഏകകുസുമമാണു് ആനീസ്. ഒരു സിക്സ്ത്ഫോം വിദ്യാർത്ഥിനിയാണവൾ. അവളുടെ പിതാവായ വറീച്ചനു് ഒരു ദുഃസ്വഭാവമുണ്ടു്. വൈകുന്നേരമായാൽ കുറച്ചു് 'പൂങ്കുലാരിഷ്ടം' സേവിക്കണം. നാലാംക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു് ഒരു ദിവസം അവൾ കടലയ്ക്ക വറുത്തു് ക്ലാസിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അന്നുമുതലാണു് കടലയ്ക്ക എന്ന ഓമനപ്പേരിൽ അവൾ അറിയാൻ തുടങ്ങിയതു്. ഞങ്ങളെല്ലാം കടലയ്ക്ക എന്നാണവളെ വിളിച്ചിരുന്നതു്. അങ്ങനെ പറഞ്ഞാലെ ആളുകൾക്കു് മനസ്സിലാവുകയുള്ളു. പക്ഷെ അവൾക്കതിൽ ലേശം പരിഭവമില്ല, പ്രത്യുത സന്തോഷമാണുള്ളതു്. അവൾ ആ പരിഹാസമെല്ലാം മിഷനു് കാഴ്ചവയ്ക്കുകയാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഋജുബുദ്ധികളായ ഞങ്ങളുണ്ടോ അറിഞ്ഞു!!

* *   * *   * *

പ്രിയ സഹോദരികളെ..................................

.......നിങ്ങൾ അതുകൊണ്ടു് എല്ലാക്കാര്യത്തിലും

മാതാവിനെ അനുകരിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. നഗ്നതയെ പരസ്യമായി പൂജിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. കത്തോലിക്കരായ നാം അതിനെ അനുകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ജുഗുപ്സാവഹമായിരിക്കും. ഭംഗിക്കും, ആകർഷണീയതക്കുംവേണ്ടി ശരീരഭാഗങ്ങൾ ശരിക്കു മറയാത്ത വസ്ത്രം ധരിക്കുമ്പോൾ മററുള്ളവക്ക് ഉതപ്പു കൊടുക്കുകയാണെന്ന പരമാർത്ഥം നിങ്ങൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ. ഉതപ്പുണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ കല്ലു കഴുത്തിൽകെട്ടി കടലിൽ ചാട്ടുന്നതു് അവർക്കു നല്ലതാകുന്നു എന്നാണ് കർത്താവു അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ....

...........................ഫാദർ ജോർജിൻെറ പ്രസംഗം അണക്കെട്ടുപൊട്ടിയ തരംഗിണീസമാനം ഊക്കോടെ പാഞ്ഞു പച്ചപ്പരിഷ്കാരിപ്പെണ്ണുങ്ങളുടെ ദേഹത്തേക്ക്. ചിലരുടെ മുഖമെല്ലാം കടന്നൽകുത്തേററതുപോലെ വീർത്തുവശായി. കുർബ്ബാന കഴിഞ്ഞ് ആളുകളെല്ലാം തിക്കിത്തിക്കി പള്ളിയകത്തുനിന്നും ഇറങ്ങി.

"ഇങ്ങേർക്കെന്തിൻെറ കേടാ. പെണ്ണുങ്ങളുടെ ഉടുപ്പിൻെറ കാര്യം അവർ നോക്കിക്കോളുല്ലെ." മുൻസിഫിൻെറ മകളും, കൊച്ചിയിലേക്കുനോക്കിയാൽ എറണാകുളം കാണുന്നവളുമായ ബേബി പറഞ്ഞു.

"അതേന്നെ! ഇങ്ങേരുടെ പണംമൊടക്കൊന്നുമില്ലല്ലൊ," 'ഞായറാഴ്ചവക്കീൽ' ചാക്കുണ്ണിയുടെ മകൾ അതിനെ പിന്താങ്ങി."

"ഇതു് വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ നേരെയുള്ള ഒരു കത്തിവെയ്പാണ്" മലയാളം വിദ്വാൻ പരീക്ഷക്ക് മൂന്നാം പ്രാവശ്യം 'പൊട്ടിയ' ഒരു കരിങ്കുവളാക്ഷി ഏററുപിടിച്ചു.

"In any way it is not acceptable" ബി. എ. ക്ക് ഇനി ഫസ്റ്റ്പാർട്ടുമാത്രം ലഭിക്കുവാനുള്ള ഒരു 'ഉണക്കവെല്യമ്മ' തൻെറ വിദേശഭാഷാജ്ഞാനം വെളിപ്പെടുത്തി.

"നമ്മൾ ഇങ്ങനെയെല്ലാം കാണിച്ചിട്ടല്ലെ അച്ചൻ അതു പറഞ്ഞതു്"ആനീസ് മൗനംഭഞ്ജിച്ചു.

"എടീ കടലയ്ക്കേ! നീ നിൻെറ അപ്പനെ ആദ്യം ചെന്ന് ഉപദേശിക്ക്. എന്നിട്ടാവട്ടെ ഞങ്ങളെ";ബേബിസ്വല്പം കടത്തിപ്പറഞ്ഞതിനുശേഷം,എവറസ്റ്റിൻെറമുകളിലെത്തിയ ടെൻസിംഗിൻെറ മനോഭാവത്തോടെ ചുററും ഒന്നുനോക്കി.

"എടീ കൊച്ചുങ്ങളെ, അവള് കടലയ്ക്കപ്പായായാലും ആരായാലും അവള് പറഞ്ഞതു് കാര്യോല്ലെ" പരിഷ്കാരത്തിൻെറ എ. ബി. സി. ഡി. പോലും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത, വൃദ്ധയായ ഓറോമ്മച്ചേടത്തി പറഞ്ഞു.

ഏതായാലും അവരാവൃദ്ധയെ കളിയാക്കാതെ നേരെ വേദപാഠക്ലാസിലേക്ക് പോയതു് വലിയ ഭാഗ്യമായിപ്പോയി. വേദപാഠക്ലാസിൽ വച്ചും മററുള്ളവരെല്ലാവരും കൂടി ആനീസിനെ 'പിടിച്ചു വെട്ടിക്കുന്നതു്' ഞങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു. പക്ഷെ അച്ചൻ ക്ലാസിൽവന്നു കയറിയാൽ ആനിസിൻെറ ഒഴിച്ച് മററുള്ളവരുടെയെല്ലാം മുഖം വക്രിക്കുകയായി. കാരണമെന്താ? മററുള്ളവർ നിലക്കണ്ണാടിയുടെ മുമ്പിൽ നിന്ന് തള്ളിവിടുന്ന മണിക്കൂറുകളിൽ ആനീസ് വേദപാഠപ്പുസ്തകത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുക ആയിരിക്കും.

*   *   *   *

അന്നു ഞങ്ങൾ പതിവിലും നേരത്തേ വേദപാഠക്ലാസിൽ ഹാജരായി. ആ സുന്ദരിക്കോതകളുടെ സംഭാഷണം കേൾക്കുവാനൊന്നുമല്ല. പക്ഷെ ഞങ്ങൾക്ക് അതും കേൾക്കാമായിരുന്നു എന്നുമാത്രം. അന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു പുതിയ വിഷയം കിട്ടി സംസാരിക്കുവാൻ. അതു് ആനീസിൻെറ അപ്രതീക്ഷിത തിരോധാനമല്ലാതെ മറെറാന്നും ആയിരുന്നില്ല.

"അവള് അല്ലെങ്കിലും ഒരു കൊള്ളരുതാത്തവളാ. അല്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ ഒളിച്ചോടണ്ട കാര്യമുണ്ടോ?"സിസിലിയുടെമുഖവുര ആയിരുന്നു അതു്,

"ഏതായാലും കള്ളുകുടിയൻെറ മകളല്ലെ" അച്ചാമ്മപറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും വികാരിയച്ചൻ വന്നുകയറി ശാന്തഗംഭീരനായി അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു.

പ്രിയ കുഞ്ഞുങ്ങളെ........"നിങ്ങൾ തെററിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ദുരുദ്ദേശസഫലീകരണത്തിനായുംമററുമല്ല ആനീസ് പോയിരിക്കുന്നതു്; പ്രത്യുത ഘോരവിപിനങ്ങളേയും മണൽക്കാടുകളേയും തൃണവൽഗണിച്ച്, ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി ആത്മാക്കളെ നേടുവാൻ കന്യാസ്ത്രീകളുടെ കൂടെ മിഷൻരംഗത്തേക്കാണ്പോയിരിക്കുന്നതു് ഇതു് നമുക്കേവർക്കും അഭിമാനിക്കത്തക്കതാണ്."

അച്ചൻെറ പ്രസംഗംകേട്ട് വാസ്തവത്തിൽ ഞങ്ങൾ ലജ്ജിച്ചുപോയി. അവളെ കടലയ്ക്ക എന്നു വിളിച്ചിരുന്നതിൽ ഞാൻ മനസ്തപിച്ചു.

"എടാ നമ്മുടെ കടലയ്ക്ക മിഷനു പോയെന്നു" എൻെറ അടുത്തിരുന്ന വർഗ്ഗീസ് പറഞ്ഞു.

"കടലയും പൂട്ടുമല്ല മിഷന് പോയതു്. ഒരു മനുഷ്യസ്ത്രീയാണ്" ഞാൻ അവനെ തിരുത്തി.

അതു കേട്ടിട്ടായിരിക്കണം, മുററത്തേ മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന ഒരു അണ്ണാൻകുഞ്ഞ് ചിലച്ചുകൊണ്ടു് അടുത്തുള്ള തെങ്ങിലേക്ക്ഒരു ചാട്ടംകൊടുത്തതു്.

OUR PATRON

(T. C. Joeeph, III B. Sc.)

Victory makes a man a hero, and self conquest is the greatest of all victories. Our patron, St. Gabriel is one who has attained self conquest.

He was born on the 1st Day of March 1838, at Assisi the land which produced

St. Francis the most lovable character in the Christian Calendar. St. Gabriel was a hero of sanctity. By nature he was impetuous and strongly inclined to disobedience; he conquered himself only by humble submission and obedience to superiors. He conquered self by assuming the poor and humble habit of a passionist and by constant self denial. Great sacrifice is required to be present punctually at every act of monastic observance. Gabriel was punctual to the minute, and exact in every point even the least. He was a hero of faith for he noted in eveything the will of God; a hero of hope, he looked for his reward to God; a hero of charity, he renounced worldly things and did all for God.

The proof for his victory is his life itself more miraculous than anything else. Gabriel did not work any miracle nor he did anything extra-ordinary before his death. Perhaps his death might have been the best of his glorious deeds, for after that he was well known. He became so powerful that people opposed an attempt to remove his remains on the plea that several persons live and die unnoticed.

Gabriel, Our patron, after entering the monastery wrote thus to a friend of his "Dear Philip, if you truely love your soul shun evil companions, shun the theatre. I know by experience how difficult it is while entering such places in the state of grace to come away without having lost or atleast exposed it to great danger; shun pleasure-parties and evil books". These words can be regarded as an advice given to us all, especially the youths who are easily amenable to all these evils in daily life. Friends, recall to mind the pledge we took at St. Mary's Cathedral on 6—11—'54, viz to avoid vulgar pictures and evil books

Gabriel was a servant of God Who made him the dispenser of many graces and blessings. The decree which approve the two miracles attributed to the intercession of St. Gabriel urges us more effectually to imitate the virtues of this

WHAT DOES OUR LADY ASK FOR?

(M. V. John, II U.C.)

Our Heavenly Mother in her several visits fron heaven to those peasant children of Fatima has told explicitly her great desire, the prime mission of her apparitions. Throughout all these marvellous happenings, what does our Lady ask? It was nothing other than the recitation of the Rosary. This can be clearly understood from the various apparitions to those three children Lucy, Jacinta and Francisco.

First Apparition

Our Lady asked the three children to come to the same place at the same hour on the 13th of each month until October. In the first apparition, Lucy, being zealous of her salvation asks the HeavenlyMother, "Shall I go to heaven". Our Lady answers: "Yes, but you must say the Rosary, and say it properly."

Then Lucy asks, "Shall Jacinta go?"

"She will go too."

"And then Francisco?"

"Yes, but he must say many Rosaries".

Second Apparition

When ourLady appeared on 13th June Lucia asked "What do you want me to do?" This time Our Lady asks not merely for the Rosary, but for the frequent recitation of the Rosary. And then adds After the "Glory be to the Father" of each decade, say this prayer: *Oh Jesus, forgive us our sins, save us from the fire of hell and lead all souls to heaven, especially those who most need your mercy"*

Third Apparition

On the 13th July, Our Lady urged the recitation of the Rosary in her honour, for the end of the war, since she alone could bring it about. At this apparition, Our Lady said to Lucy: "I ask the consecration of the world to My Immaculate Heart and H. Communion in reparation on the first Saturdays of each month."

To satisfy the desire of our Heavenly Mother, Holy Father Pope Pius XII, on the 13th October 1942 consecrated the entire world to the Immaculate Heart of Mary. In order to give the prominence it deserves and that it may leave a lasting impression, we have observed the devotion of the five First Saturdays.

Fourth Apparition

This time Our Lady did not appear on 13th August at Cova Da Iria because the three children were under the custody of the Administrator of Gurem. So Our Lady appeared after five days and met the children at a place called Vallinhos, near Fatima.

---

dear son of Umbria. This decree in regard to Blessed Gabriel teaches us one lesson i. e. perfection depends on the diligence and constancy with which one discharges his duties.

A whole-hearted love for God, a fervent practice of religion, humility, obedience, poverty, chastity self-denial, penance, prayer, fraternal affection a constant remembrance of the presence of God, can be practised in every state of life and by this practice we can make life more worthy and valuable for the morrow.

Fifth Appariton

On 13th September 1917, about thirty thousand persons were said to have assembled at the Cova de Iria. Every road and path was crowded with pilgrims. Just at mid-day Our Lady appeared and once more urged the children to recite the Rosary to end the war.

Sixth and Last Apparition

On the 13th October, 1917 the huge crowd at Cova da Iria was more than seventy thousand. And they all were saying the Rosary. Lucia bearing in mind Our Lady's promise, respectfully asks: "Who are you and what do you want?"

To this Our Lady said, "I am the Lady of the Rosary, and I have come to warn the faithful to amend their lives, and ask pardon for their sins. They must not continue to offend Our Lord already so deeply offended. They must say the Rosary"

Thus we can see as clear as crystal from the above apparitions that the important and outstanding message of Fatima was nothing other than the recitation of the Rosary. A short review will make this quite clear. At the first apparition, to Lucia's question "shall I go to heaven?" Our Lady replied. "Yes, but you must say the Rosary". "And Francisco?" The reply is "Yes, but he must say many Rosaries". At three other apparitions, Our Lady urged the saying of Rosary. At the last apparition when respectfully asked by Lucia to give her name, Our Lady replied, "I am the Lady of the Rosary".

It is only a matter of fact that there must be some very grave reason for this urgent appeal of the holy Mother of God. As she is the Seat of Wisdom, can we not think that Our Blessed Mother is the best judge of our position and needs? And also being the Mother of Mercy and Refuge of sinners, when she points out the remedy for the evils of the day, is it not simple commonsense to follow her guidance? Without doubt. So I hope all those who read this will do their part, and induce those under their influence, to pray the Rosary as demanded by Our Lady.

FOR EVERYTHING IN

STATIONERY, TEXT BOOKS & PROVISIONS

LEELA STORES

STATIONERS, BOOK SELLERS & GENERAL MERCHANTS

THEVARA, ERNAKULAM-3.

1954— OUR SODALISTS —1955

Sacred Heart Hostel

Abraham C. A., IV B.A.
Abraham K.M, IV B.Com.
Abraham K. I., ,, B.A.
Alexander J., III B.Com.
Antony V. J., IV B. Sc.
Antony T. K., ,, B. Sc.
Anto P. J., III ,,
Alfred Pinheiro, IV B.Sc.
Baby K. P., ,,
Cherian P. J., IV B.Sc.
Chacko K. P. III B.Sc.
Chacko K. E. IV ,,
Chandy K. I., III B.A.
Cyriac V. I., III B.Com.
Devassy K. T., IV B.A.
Emmanuel K.M. ,, ,,
George T. L., ,, B.Sc.
George P. C., III B. A.
George V., IV B.Com.
George T. P., II U.C.
G. T. Malayil, IV B.A.
G. T. ,, III ,,
George Joseph, ,, B.Sc.
Joseph P. M., IV B.A.
Joseph P. John, ,, B. Sc.
Joseph A. A., III B. A.
Joseph Mathew P., III B. Com.
Joseph P. V. ,, B.Sc.
Joseph V. L., III B.Com.
Joseph T. C., ,, B. Sc.
Joseph T. A., IV B.Com.
John M. V., III B. Sc.
Jonh C. T., IV B. Com.
John K. J., ,, B. Sc.
John T. C., ,, ,,
John A. G., III B.A.
John M. V., II U.C.
John T. D., ,, ,,
John V. J., III B.Sc.
Jose K. K., IV B.Sc.
Jose K. K., III ,,
Joy M. C., ,, B.A.
Joseph A. P., IV ,,
Joseph Kuruvilla II U.C.
Kuriakose M.V,, IV B.Sc.
Kunjapdan V. C., ,, ,,
Kurian V. M., III B.A.
Louis P. M., IV B. Sc.
Louis A.V., III B.A.
Mathew K. M., IV B.A.
Mathew K.J., III B.Com.
Mathew P. I., IV B.Sc.
Mathew K.V., III ,,
Mathew P. T.. ,, B.A.
Mathew C. I., IV B.Com.
Mathew V.A., IV B.Sc.
Philip M. M., IV B.Com.
Paul T. L., III B. A.
Paul P. C., IV B.A.
Paulose C. P., III B.A.
Philip A. M., IV B.Sc.
Paul Josep, P., IV B.A.
Sebastian, N. D., III ,,
Scaria P. Z, III B.Sc.
Thomas M. V., ,, ,,
Thomas V. M., I U.C.
Ulahannan P.C, IV B.A
Varkey T. C., ,, ,,
Varkey T. K., ,, ,,
Varkey E. T., III ,;
Varkey E. J., ,, ,,
Varghese C. T., ,, ,,
Varghese D., IV ,,
Vincent Paul M., III B. Sc.
William K. V., ,, ,,
Xavier N. G., III B.Com.

Bosco I

Abraham P. J., II U.C.
Abraham J., ,, ,,
Alexander K.J. ,, ,,
Augustine K.A. ,, ,,
Abraham Joseph K., I U.C.
Augustine K. V., ,, ,,
Antony C. K., ,, ,,
Antony T. J., ,, ,,
Cherian P. C., II U.C.
Chacko A. O., ,, ,,
Devassia K. O., ,, ,,
Devasia V. T., I ,,
Georgekutty Mathew I U.C.
George N. J., II U.C.
George J. Pullan, II U.C
Issac P. V., ,, ,,.
Ittyavirah K. F., I ,,
Iype Y. C., ,, ,,
Joseph K. T., ,, ,,
Joseph K. D., ,, ,,
Jose K. C., ,, ,,
Jose C. D., ,, ,,
Joseph K. C., ,, ,,
Jacob T. P., ,, ,,
Jacob Mathew ,, ,,
Joseph V. V., II ,,
Joseph M. M., ,, ,,
Joseph (Murican) C. M., II U.C.
Joseph C. M., ,, ,,
Joseph P. C., ,, ,,
Joseph Mussolini ,, ,,
Jacob Thomas, ,, ,,
James M. L, ,, ,,
John Raphael, ,, ,,
Jose Joseph K., ,, ,,
Joseph T. V., ,, ,,
Johnson K. J., ,, ,,

Kuncheria M. S., II U.C.
Kuriakose A., ,, ,,
Kuriakose K. O., ,, ,,
Kurian Tharakan, I ,,
Kuriakose C. M., ,, ,,
Lukose O., ,, ,,
Mathew E. J., ,, ,,
Mathew C. V., ,, ,,
Mathew C. S., ,, ,,
Mathew V. M., ,, ,,
Mathew K. A., II ,,
Mathai M. D., ,, ,,
Mathew K. P., ,, ,,
,, ,, ,, ,,
Ouseph C. A., ,, ,,
Ouseph P. O., ,, ,,
Pappachan V. J, I ,,
Rajan K. T. J., ,, ,,
Sunny Mathew ,, ,,
Sylvester V. P., ,, ,,
Thomas A. K., III B. Sc.
Thomas P. A., II U.C.
Thomas Jolly I ,,
Thomas P. J., ,, ,,
Thomas K. M. ,, ,,
Varkey Anthappan A. C., I U.C.
Varghese K. L., ,, ,,
Varghese A. D., ,, ,,
Xavier K. A., II ,,

Bosco II

Antony E. K., II U.C.
Francis K. S., ,, ,,
George M. P., ,, ,,
Joseph K. P., ,, ,,
Joseph P. A., ,, ,,
Joseph J. Vellukkunnel II U. C.
Joseph A. T., ,, ,,
Ouseph T. A., ,, ,,
Thomas K. T., ,, ,,

Bosco III

Abraham P. M., II U.C.
Antony C. J., I U.C.
Antony N. J. ,, ,,
Avira N. P. I U.C.
Antony Kanjuparambil I U. C.
Alex J. Kadavan II ,,
Antony P. M. ,, ,,
Chandy V. J. ,, ,,
Devassia K. P. ,, ,,
Davis M. O. ,, ,,
Inas O. P. ,, ,,
George E. A., I U.C.
George K. C., ,, ,,
George V. V., ,, ,,
George Mathew ,,
George P. I., ,, ,,
Ittyirah A. V., II U.C.
Joseph T. Padam ,, ,,
Joseph Kurian ,, ,,
Joseph Varghese ,, ,,
Joseph N. J., I ,,
James P. G., ,, ,,
Johnny N. J., ,, ,,
Joseph T. M., ,, ,,
Joseph Mappilla P. M.
Joseph K. I., I U.C.
Joseph N. J., ,, ,,
Jose K. P., ,, ,,
Joseph P. J., ,, ,,
Joseph K. G. II ,,
Kurian T. P., ,, ,,
Kurian A. O., ,, ,,
Kochuvarkey K. L. ,,
Kurian P. C. I ,,
Kurian N. J., ,, ,,
Lukose V. V. ,, ,,
Mathew K. V., ,, ,,
Mathew P. C., II ,,
Mathew K. M., I ,,
Marcelline J. I ,,
Mathew J. Elanjckan II U. C.
Michael Sebastian ,, ,,
Paul T. A., I ,,
Scaria A. ,, ,,
Thomas K. T., II ,,
Thomas P. P., I ,,
Thomas T. K., ,, ,,
Thomas K. C., I U.C.
Thomman T. M., ,, ,,
Thomman M. D., II ,,
Thomas Neyyarappilli ,,
Varghese V. J. ,, ,,
Varkey V., ,, ,,
Varkey K. V., ,, ,,

Bosco IV

Chacko K. K., II U.C.
Devassia C. J , I ,,
Enas A. J., II ,,
Francis K. J., I ,,
Joseph M. J., II ,,
,, P. J., ,, ,,
,, K. E., ,, ,,
,, T. V. I ,,
John N. A., ,, ,,
Joseph J., III ,,
Kurian V. J., I ,,
,, T. C., II ,,
Mathew G., I ,,
Thomas T. C., ,, ,,
Ulahannan V. U. II U.C.
Varghese Vazhappilly II U. C.
Varkey C. V., ,, ,,

Bosco V

Abraham K. C., I U.C.
Alexander V. J., II U.C.
Avirah P. J., I ,,
George T. R., II ,,
,, V. C., ,, ,,
Jose C. J., I ,,
James M. C., ,, ,,
Joseph P. T., ,, ,,
Kurian T. K., ,, ,,
Louis T. R., ,, ,,
Mathew C. T., ,, ,,
Mathew C. M., II ,,
Mathai K. O., ,, ,,
Thomas K. M., ,, ,,
,, C., ,, ,,
,, A. O., I ,,
Varkey O., II ,,

OUR PATRONESS

(Paul Joseph, IV B.A.)

Maria was the eldest of six children, of a poor peasant family called Goretti. She was born on October 16th 1890, in Corinaldo, near Assisi. She was the daughter of Assunta, a poor peasant

woman and of Louis Goretti, a man of military career and popularity.

When Maria was nine, her father died. She had never gone to school. She could not read or write. Very early, from her mother she had received religious teachings. Maria loved her mother intensely. She was the comfort and consolation of her mother.

Love and prayer were the two weapons in her life. Sin was her inveterate enemy and chastity was her treasure. On the day of her first communion, she promised, "I will die rather than commit a mortal sin". She kept her promise at the risk of her own life.

Now Maria was not yet twelve. The charming beauty of Maria attracted Allessandro, a close neighbour of her. When Maria was alone in her house, he came to tempt her to sin. She turned a deaf ear to his requests. Allessandro threatened her with his dagger, demanding, "surrender or die". Her flat refusal infuriated the wicked youth. Yielded to despair and passion, he wounded her body fourteen times by his dagger. She fell bleeding "Mother, mother", she cried, "I am dying, O my God! help me". On sunday afternoon, July 6th 1902, she died peacefully as a martyr of chastity.

Maria was beatified on 27th April 1947, and cannonised on June 25th 1950.

H. H. Pope Pius XII summoned up the life of Maria thus, "The blood stained lily, she is the St. Agnes of the 20th century".

Maria Goretti was declared as "The Patroness of Sodalists" by the Holy Father.

Characters do not change; — opinions alter but characters are only developed.
— Disraeli.

*　　*　　*　　*

"Not education but character is man's greatest need and greatest safeguard".
— Spencer.

ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിലേക്ക്

(Cherian J. Pullockaran, IV B. Sc.)

കിരാതത്വത്തിൽനിന്നും പടിപടിയായി ഉയൎന്ന ലോകം ഇന്നോളം അനേകം സാമൂഹ്യരേണക്രമങ്ങളെ തരണംചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. രാജാധിപത്യവും, ഏകാധിപത്യവും, പ്രജാധിപത്യവും അങ്ങിനെ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ അനേകം ഭരണക്രമങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമായി വാഴ്ച നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അനേകമനേകം തത്വശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും അനേകമനേകം സംസ്കാരപരമ്പരകളുടേയും അനേകമനേകം സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളുടേയും അനേകമനേകം ചിന്താപ്രവണതകളുടേയും മഹാസരിത്തുകൾ അതിൽ ഓരോന്നിലും അലിഞ്ഞുചേൎന്നിട്ടുള്ളതായി നമുക്ക് കാണാം. കാലത്തിന്റെ പ്രയാണത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ ചിന്താഗതിയിൽ വ്യതിയാനങ്ങൾ സംഭവിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അവൻ നൂതനങ്ങളായ ആശയങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ പ്രചോദനം നല്കിയതായും അന്ന് നിലവിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ഭരണക്രമങ്ങളെ പാടേ കുഴിച്ചുമൂടിയതായും ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകൾ സാക്ഷ്യം നല്കുന്നുണ്ട്.

നൂററാണ്ടുകൾക്ക് അപ്പുറം നിലവിലിരുന്ന സാമൂഹ്യഭരണക്രമങ്ങൾ അന്നത്തെ സുപ്രസിദ്ധ മഹാന്മാരുടെ ആദൎശങ്ങളേയും അഭിപ്രായങ്ങളേയും വിലയിരുത്തികൊണ്ടുള്ള ഒരു പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് നിലനിന്നിരുന്നതു്. ശരീരത്തിന്റെ സൌന്ദൎയ്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന പ്രവൎത്തി ആത്മാവിന്റെ സൌന്ദൎയ്യത്തെക്കൂടി തകൎക്കുമെന്ന് സുപ്രസിദ്ധ ചിന്തകനായ പ്ലേറേറാ അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾ അന്നത്തെ സമുദായം ആ അഭിപ്രായത്തിന്നു് കൂടുതൽ പ്രാമാണ്യം കല്പിച്ചു. സത്യം നീതി തുടങ്ങിയ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾ വേലക്കാരിൽ ദൎശിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണെന്നു് അറിസ്റ്റോട്ടൽ ശഠിച്ചപ്പോൾ ചിലർ അതു് തലകുലുക്കി സമ്മതിച്ചു. ഒരു രാഷ്ട്രീയ മീമാംസകനാകുവാനോ, ഒരു സംസ്കാരസമ്പന്നനായി ഉയരുവാനോ, സ്നേഹിതരുമായി സല്ലപിച്ചുല്ലസിക്കുവാനൊ കൈകൊണ്ടു് വേലചെയ്യുന്ന ഒരുവന്നു് വഹിയാത്തതാണെന്നു് ബഹുമാന്യനായ സെനഫോൺ വാദം മുഴക്കിയപ്പോൾ അന്നത്തെ ഭരണകൂടങ്ങൾ അതു് വകവച്ചുകൊടുത്തു. അങ്ങിനെ പ്രാചീനലോകം തൊഴിലാളിയെ പാതാളംവരെ ചവട്ടിത്താഴ്ത്തികൊണ്ടു് തത്വചിന്തകനെ സപ്തൎഷിമണ്ഡലത്തോളം ഉയൎത്തിയെങ്കിൽ ആധുനികലോകം തത്വചിന്തകനെ ശപിച്ചുകൊണ്ടു പ്രവൎത്തിനിരതനെ ആരാധിക്കുകയാണ്.

നൂററാണ്ടുകൾ പിന്നേയും മെല്ലെമെല്ലെ കടന്നുപോയി. അക്കാലങ്ങളിൽ പ്രാബല്യത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ഭരണക്രമങ്ങൾ വാടികരിഞ്ഞുപോയി. തൽസ്ഥാനത്തു് പുതിയപുതിയ തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ രൂപംപൂണ്ടു. അക്കൂട്ടത്തിൽ രണ്ടായിരം വൎഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് പലസ്തീനായിൽനിന്നു് പ്രകാശത്തിന്റെ കതിരുകൾ വീശിക്കൊണ്ടു് മഹത്തായ മറെറാരു തത്വസംഹിതയും ഭൂതലത്തിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. ലോകചരിത്രം ഇന്നോളം ദൎശിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും ഹൃദയാഭിലാഷങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതും സത്യമായ മാൎഗ്ഗത്തിൽകൂടി ചലിക്കുന്നതുമായ ഒരു തത്വശാസ്ത്രമായിരുന്നു അതു. മനുഷ്യസഹജമായ അധികാരപ്രമത്തതയും സൎവ്വാധിപത്യവാഞ്ചയും അതിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. രണ്ടായിരം വൎഷങ്ങളിൽകൂടി പ്രയാണം നടത്തിയെങ്കിലും അതു് ഇന്നും പുത്തനായിരിക്കുകയാണ്. മനുഷ്യൻ എത്ര പുരോഗമിച്ചാലും ആ തത്വശാസ്ത്രം വിപുലീകരിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. അത്രക്കു ബലവത്തായ ഹസ്തങ്ങളും അത്ര കൂൎമ്മതയേറിയ ബുദ്ധിയുമാണ് അതിന്റെ പിന്നിൽ പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവനേയും ഭാരം ചുമക്കുന്നവനേയും പാവപ്പെട്ടവനേയും പ്രകീൎത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ദിവ്യസൂക്തങ്ങളാണ് അതിന്നു് ജീവൻകൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ഓരോ ജനപദങ്ങളിലും ഓരോ മണിമന്ദിരങ്ങളിലും ഓരോ ചെററകുടിലുകളിലും അതിന്റെ ചൈതന്യം പ്രസരിക്കുന്നതായി നമുക്ക് കാണാം. ക്ഷണികങ്ങളായ ജഡികസുഖങ്ങളെ ത്യജിച്ചുകൊണ്ടും പൈശാചികങ്ങളായ

ശരീരചിന്തകളെ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടും നിതാന്തനിർമ്മലമായ സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദപദവിയിലേയ്ക്കു് ഉയർന്നുഉയർന്നുചെല്ലുവാൻ അതു് നമുക്കു് വഴികാട്ടുന്നു. വാടിത്തളർന്ന ഹൃദയങ്ങൾക്കു്, ഇടറിത്തകർന്ന സിരാതന്തുക്കൾക്കു് അതു് നവമായ ഉന്മേഷവും നിസ്തുലമായ ധൈര്യ്യവും നൽകുന്നു.

പക്ഷെ അനിയന്ത്രിതമായ മനുഷ്യന്റെ പുരോഗതിയിൽ അവൻ ആ പരിപാവനമായ തത്വസംഹിതയേയും തകർക്കാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടു. അങ്ങിനെ പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ മനുഷ്യകുലത്തെ ആകമാനം പിടിച്ചു കുലുക്കിക്കൊണ്ടു് ഉദയംചെയ്തു മറെറാരു തത്വശാസ്ത്രമാണു് മാർക്സിന്റേതു്, എംഗൽസ്സ് തന്റേതായ ചില സംഭാവനകൾ കൊണ്ടു് അതിനെ പോഷിപ്പിച്ചു, ലനിൻ അതിന്നു് പ്രായോഗികത്വം നൽകി. അധികം താമസിയാതെ അതു് ഒരു വിപ്ലവത്തിന്നു് ഒരുക്കം കൂട്ടി. സാർചക്രവർത്തി ഭരണത്തെ സർവ്വകുടിലവിദ്യകളും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു് എന്നന്നേയ്ക്കുമായി കുഴിച്ചുമൂടി. വിപ്ലവ നേതാവായ ലനിൻ അരങ്ങത്തേറി. ആയുധപ്രയോഗത്തിന്റെ ഉഗ്രതയിലും രക്തച്ചൊരിച്ചലിന്റെ സമൃദ്ധിയിലും ആ മഹാ വിപ്ലവം ജയിച്ചു. മൃഗീയതയുടേയും ക്രൗര്യ്യത്തിന്റേയും മുമ്പിൽ മാനവസംസ്കാരവും, മനുഷ്യരക്തവും, മാനം മര്യ്യാദകളും കെട്ടടങ്ങി. രക്തപങ്കിലമായ അതിന്റെ പതാക സുദീർഘമായ ഒരു വിപൽസന്ധിയുടെ ആഗമനത്തെക്കുറിക്കുന്ന അപകടചിഹ്നമെന്നോണം ആകാശത്തിൽ ഉയർന്നു ഭൂമിയും അതിന്റെ ദുഷ്ട ശക്തികളും ആമോദം കൊണ്ടു തുള്ളിച്ചാടി.

ഒരുപക്ഷെ ചുരുക്കം ചില നേതാക്കന്മാരും സമുദായദ്രോഹികളും അതിന്റെ വിജയലഹരിയിൽ മതിമയങ്ങിപ്പോയേക്കാം. എന്നാൽ ചിന്താശീലനായ മനുഷ്യൻ യഥാകാലം അത്തരം ഭരണക്രമങ്ങളെ എതിർക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഭൂമദ്ധ്യരേഖയിലെ അനലശിഖോജ്ജ്വലമായ അത്യുഷ്ണത്തിലും രക്തത്തെപോലും മരവിപ്പിക്കുന്ന അതിശൈത്യത്തിലും മനുഷ്യൻ ജീവിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ മാർക്സും എംഗൽസും വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ലോകത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടവിചാരങ്ങൾ ഉള്ള മനുഷ്യജീവി കിടന്നുപൊറുക്കുകയില്ല. പക്ഷെ പുരോഗമനത്തിന്റെ പുറംപൂച്ചിൽ മയങ്ങി കുറേപ്പേർ ഈ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ പൊരുൾ മനസ്സിലാക്കാതെ അതിന്റെ പടയണിയ്ക്കു കീഴിൽ അണിനിരന്നിട്ടുണ്ടു്.

അങ്ങനെ ലോകസമാധാനത്തെ അപ്പാടെ തകിടംമറിക്കുവാൻ റഷ്യൻ കിങ്കരന്മാർ ഭഗീരഥപ്രയത്നം നടത്തുമ്പോൾ മൂലധനസഹായം എന്ന പൊൻപട്ടണിഞ്ഞു് ഭൂമുഖത്തെ മുഴുവൻ കൊടിക്കീഴിലാക്കാമെന്നു് വേറൊരു കൂട്ടരും ദിവാസ്വപ്നം കാണുകയാണൊ? എവിടെ നോക്കിയാലും അക്രമത്തിന്റേയും വിപ്ലവത്തിന്റേയും അധികാരാപ്രമത്തതയുടേയും സാമ്രാജ്യദുർമ്മോഹത്തിന്റേയും ഏററ മുട്ടലുകളാണു്. അതിനാൽ വിവേകശാലികളായ നമുക്കു് 2000 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് പാലസ്തീനായിൽനിന്നും രൂപമെടുത്ത ആ പരിപാവനമായ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്നു കീഴിൽ അണിനിരന്നുകൊണ്ടു് ഉണർവ്വോടും ഉശിരോടുംകൂടി ലോകസമാധാനത്തിന്നുവേണ്ടി പടവെട്ടാം. വിജയം സുനിശ്ചിതം.

PHONE 405

C. I. COMPANY,

Broadway,

Ernakulam.

അംബികേ വെൽവൃതാക

(M. O. Varghese, III B Sc..

(കേക)

നിത്യവും നവതപത്തിൻ
പൂജ്യതകളിയാടി
വ്യഥപിയെക്കുളിർപ്പിക്കും
സംഭവം നടന്നിട്ടു
വാർഷികസഹസ്രങ്ങൾ
രണ്ടിന്നു കടന്നുപോയ്
കാലത്തിൻ മറിച്ചിലിൽ
പലതും പിന്നിട്ടുപോയ്

മായികസൗന്ദര്യത്തിൻ
മാദകപ്രഭാവത്തിൽ
ജീവിതം നിമഗ്നമായ്
മേദിനിപുലന്നപ്പോൾ
ഏഷ്യതൻ പുണ്യക്ഷേത്രം
ബേത്‌ലഹപുരംതന്നിൽ
ജാതയായ് മനോജ്ഞാംഗി
യംബയായ് ദൈവത്തിന്നും
പ്രാചിക്കും പ്രതീചിക്കും
ഒന്നുപോൽ പുളപ്പെഴും
ലോകൈക ദീപത്തിൻെറ
നവ്യമാമാവിർഭാവം
ഭാവുകം നിഷ്കാപട്യം
രൂപംപൂണ്ടിയന്നപോൽ

പാലൊളി പരത്തുന്ന
തിങ്കൾവന്നുദിച്ചപോൽ
അദ്ദീപം പൊന്തിമെല്ലെ
വിണ്ണോർക്കും സംപൂജ്യയായ്
വാനോർതൻ മഹാരാജ്ഞി
മാതാവേ ജയിക്ക നീ
റാണിയായ് വിണ്ണോർപോലും
മാനിക്കും മേരീനാഥേ
പ്രാഭവം സമസ്തവും
നിന്നിൽനിന്നുദിക്കുന്നു.
നീയല്ലോ ലോകേശൻെറ
സാന്നിദ്ധ്യം മന്നിന്നേകി
നീയല്ലോ നിത്യതപത്തിൽ
ദൂതനേപ്പാരിന്നേകി
വിണ്ണിൻെറ സന്ദേശവും
ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളും
മാനവർക്കേകിടുവാൻ
മന്നിൽവന്നുയിർക്കൊണ്ട
ലോകൈകനാഥൻ തൻെറ
നാഥയായ് പൂകൾപൂണ്ട
വിണ്ണിൻെറ സൗന്ദര്യമേ
മന്നിൻെറ മാഹാത്മ്യമേ
നിന്നെ ഞാൻ സ്തുതിക്കട്ടെ
നിൻകീർത്തി പാടീടട്ടെ
നിൻകൃപാസൗരഭ്യം ഞാ–
നെന്നിലും ദർശിക്കട്ടെ
വിണ്ണവർ നാഥൻവന്നു
നിൻ സ്തന്യം നുകർന്നപ്പോൾ
നിൻമുഖമാഹ്ലാദത്താൽ
ദീപ്തമായ് ലസിച്ചില്ലേ
സർവ്വേശൻ ചേലത്തുമ്പിൽ
പിടിച്ചുകളിച്ചപ്പോൾ
ആത്മാഭിമാനംകൊണ്ടു
നിൻമുഖം തെളിഞ്ഞില്ലേ.
മാതാവേ ജയിക്കനീ
സത്യത്തിൻ സത്താംമൂർത്തീ
ശാശ്വതപ്രഭാവമേ
അംബികേ വെൽവൃതാക.

THE SCAPULAR

—OUR PLEDGE OF SALVATION

(V. P. Paul, IV B. A.)

It is with a sense of profound devotion and deep veneration that every sodalist is thinking of our Lady of Mount Carmel.

As a matter of fact the scapular is our pledge of salvation. The scapular-promise is so stupendous a favour that non-catholics do not hesitate to look upon it as superstitious or something prejudicial. The protection of our Lady proceeds from Mary's love for her children and the great affection of these children for her. She is the mediatrix of all graces.

The Scapular is not merely a badge but a garment of grace. The first Scapular miracle was a striking manifestation of Mary's power to save souls on the brink of hell. According to the desire of our mother we have to use the scapular as an appropriate instrument for our salvation.

Once upon a time there was a boy who used to wear Scapular. While he was a child his mother had been very particular in bringing him up in the devotion of Blessed Virgin Mary. When he was over twenty he was not sufficiently devoted to Blessed Virgin Mary as is generally found among young men of today. In course of time he became a soldier. During those days he wore the Scapular. It was at that time that war broke out. He had no other go but to face the bitter consequences of war. He wrote a letter to his mother describing his sad condition. He got but a few words from his mother "stick to the Scapular". He blindly obeyed the advice of his mother. A short interval was enough for him to realize the truth of his mother's words. In the course of the war bullets began to be showered. So many soldiers were shot dead. It was really a pathetic scene. One bullet struck his body. To his astonishment it was found that is did not pierce his body. From that incident he understood the significance of the Scapular.

The above mentioned incident throws light on the fact that to wear a Scapular is a great privilege. But in the modern world we see a kind of indifference especially among young men in the wearing of Scapular. A through change for this attitude is necessary. May the ever good Mother bless us all abundantly and fashion us one and all into good, learned and enthusiastic devotees of Scapular and models to others in shaping a new world wherein there will be no one without the Scapular—is my earnest prayer.

The President, and Guests. Anniversary of Sodality and C.S U.

KNIGTS OF THE ALTAR

Sitting (L. to R.)	M. V. John, M. M. Philip, Rev. Fr. Marcel C. D., T. A. Joseph, V. C. Kunjappan.
Standing 1st row:	K. K. Jose, C. J. Antony, Thomas Neyarappalley, K. J. Joseph, N. J. George, K. V. Mathew.
,, *2nd row:*	Joseph P. Kalan, P. A. Joseph, P. M. Thoman, Varghese V. Koikara, Antony J. Neyarappally, P. M. Joseph.

The President, Speakers and Guests. Academy on Social Problem.

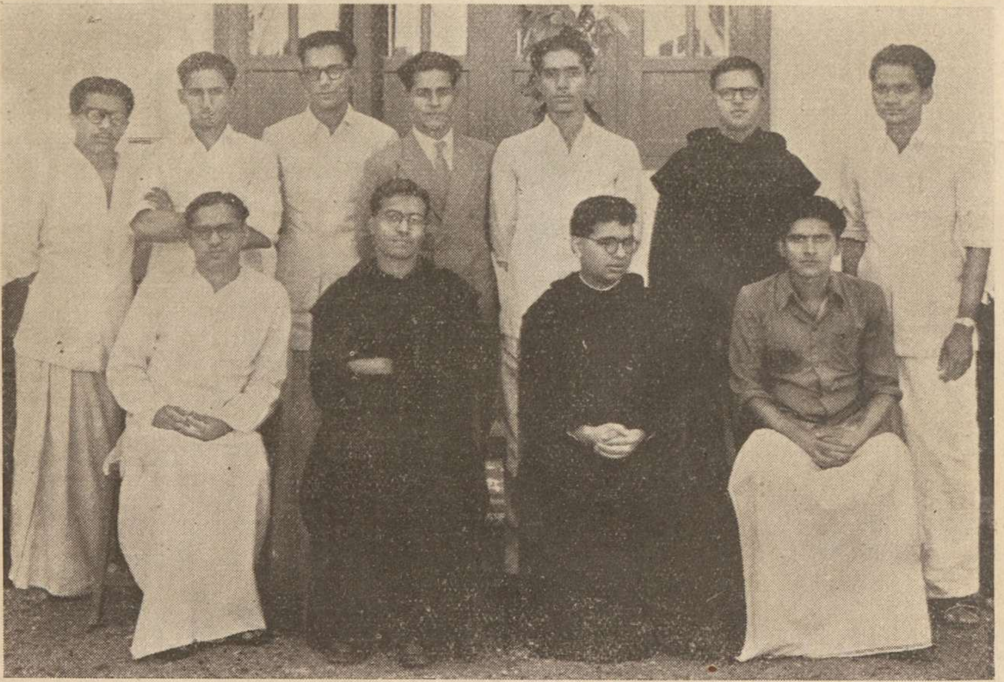

Sitting (L. to R.) Abraham Kurian M.A., Fr. Principal, Fr. J. Marcel C.D., C. A. Abraham.
Standing (L. to R.) J. Alexander (Secretary), C G. Pathrose B.A., T. K. Mani B.A., Antony-Joseph M. A., K. C. Jacob M.A., Fr. Bernabas C.D., Mathew Ulakamthara B.A.

(P. P. Joseph M.A., K. M. Luke M.Sc., K. L. Lukose B.Sc. behind.)

THE LEADERS OF THE STUDY CIRCLES

PROBLEMS OF SOCIAL ORDER

(Prof. Abraham Karian, M. A.)

Catholics have an unparallelled advantage in facing problems of social order. As they have the benefit of a revealed religion they have no confusion in their minds about the fundamental bases of social order. Whenever there is a social problem catholics have a solution to it based on the teachings of their revealed religion. Take for instance the question of population. Catholics have no necessity to view this problem with any doubts in their minds. I find in every major social problem the catholic stand point definite, simple, and easy to understand. Our complaints are not that we do not know the right approach to these problems, but we are failing in the social technique of getting our ideas accepted on a mass scale. It is easy to formulate good principles, but to make the masses accept them in modern times, an elaborate and often subtle technique is necessary. It is here that good leadership, effective propaganda and scientific methods of mass contacts are absolutely necessary for any substantial success. In modern times Nazis in Germany and Communists all over the world have made use of modern methods of propaganda to make the masses accept their respective political and social ideas. It may be argued that catholics are not a political group with schemes of world domination as the Nazis were and the communists are today. This attitude is definitely wrong and unimaginative. There is nothing wrong in promoting catholic ideas of social order with the same zeal as communists propagate their ideas of an international order. In fact the greatest rival of international communism is international catholicism. Catholicism is not all a merely mystical, spiritual and ritualistic edifice. It is all these but it is something more also. It is also a social structure in harmony with the other aspects. We should not overlook the importance of the social basis of catholicism. Catholics hold the most progressive ideas I have ever heard of, yet non-catholics generally regard in their ignorance that catholics are a group of medieval reactionaries. This misunderstanding about us is due to want of effective propaganda on our side. It is very important that we call out at the top of our voice that we are the most progressive people in the world.

Then again we have to give a thousand times more attention to social problems. For historical reasons the organisation of the catholic church has grown up in such a way that it is best suited and best specialised in promoting certain aspects of life. No great institution can cut away from past traditions without great efforts and great sacrifices. Take for instance the caste system among the Hindus. I suppose the vast majority of Hindus are against casteism today; yet the institution of caste flourishes in India even today. It will take a long time for the caste system to disappear from India. How the catholics can be made to accept a social system which is in harmony with the moral and religious teachings of the church, is a problem of the greatest importance. It is not a problem of argument and conviction.

We are all convinced about it. In fact, no academy, no seminar and no conference is necessary to carry conviction to us. What we want is a method, a technique, a practical approach. Take for instance, Rerum Novarum. I have read it well and I should like to put it into practice in my dealings with people whom I employ. I have always honestly desired to pay wages to my servants as generously as the great Pope, Leo XIII wanted one today. But I cannot do it on account of a variety of causes relating to social structure. I have therefore come to the conclusion that I cannot be as good as I want to be unless the majority of people around me also become good. There cannot be a divided prosperity in the world. So also is goodness to a great extend. Goodness can flourish only on an appropriate social structure. In order to live a catholic life with cent percent benefit, it is important that the people around you also are persuaded to accept at least the fundamentals of catholic ideas. Communists are working to convert the whole world to communism because they have understood that then only their way of life will be safe. Catholics therefore will have to take up the work of converting the whole world in right earnestness.

Catholics have to make others believe that they are a progressive group. Can you make Pandit Nehru or a man of his stature outside the church declare that catholics are a progressive people. It is almost impossible. We can do it only when we give up all our vested interests and our sophistry in defence of all our vested interests.

Of all the problems of social order in our country the most important is the one relating to the ownership of land. What is to be remembered is that the land question is a source of conflict in society. Land is limited in quantity compared to the people who desire to own land. So competition for ownership of land creates social conflicts and disharmony. I know definitely that in the middle ages people believed and the church approved the belief that all land belonged to God, from God the King held land but did not own it. From the King the barons held land but they also did not own it. From the barons the knights and tenants held land but they also did not own it. In fact the belief in the middle age was that nobody owned land. Land holders only held land. Absolute ownership belonged only to God. Land holders had only the benefit of the use of land. It is only during the last two centuries that absolute ownership of land became a widely accepted practice in certain countries of the world. His Holiness the Pope favoured a more equitable distribution of land in Italy and in his last Christmas message emphasized the point that it was the duty of the catholics to limit the right of private property in a reasonable manner for the sake of social welfare. Catholics must pay heed to what His Holiness has said in his Christmas message and endeavour to approach the land question in a truly christian spirit. Land must be held and utilised for the benefit of the people. It is on that basis that we approved the price controls during the war years. There need not be any hard and fast rule as to who should own land or how much an individual should own. Such rules and regulations as are made from time to time are subject to alterations, provided the individuals liberty and dignity are not violated and outraged. There will soon be land reforms all over India.

Our constitution is going to be amended mainly for that purpose. Catholics need not consider it as their duty to disapprove the land reforms. They should not even remain merely passive with regard to land reforms. They should take up the course of the reforms with enthusiasm and uphold the necessity for them. There cannot be and need not be any rigid rule with regard to compensation provided justice was done.

Labour and wages give rise to a crop of social conflicts in our time. We all know what the teachings of the Church are with regard to the question of wages. The encyclicals on this question are emphatic that labourers must be paid living wages. In the changing world of today the labourers expect not only living wages but also a recognition of human dignity. They should not be looked down as social inferiors because they are wage earners. That will outrage their feelings and Creed social disharmony. Ideas of partnership in businesses between employers and workers are new becoming popular in the United States of America. The U.S.A. is experimenting upon various novel techniques of keeping workers happy and contented. Above all the employers have to organise their businesses with a view to the welfare of the workers. If the business is efficiently organised profits will be greater and the workers can be paid more. In businesses inefficiently managed profits will be low and consequently the labourers could be paid only low wages. Efficiency, therefore, is a duty in business and inefficiency a crime. Catholic employers must always keep an eye on the good name of their community and do their best with a missionary zeal to pay more to their workers, to keep them contented and happy. Profits should not be the primary aim but a secondary aim only.

Education as a social problem has a variety of aspects. Its social importance lies in the direction of social propaganda. Education is the most patent method of propaganda. Social education in our times are undertaken not only in schools and Colleges New ideas are being broadcast in news papers, magazines, Cinemas, literary works, Music, Drama and in a thousand other ways. It is Common knowledge for us how the Communists are making use of all these instruments for spreading their ideas. Catholics must with equal vigour make use of all such instruments to spread correct and sane ideas. They must, for this purpose, first and foremost, feel within themselves that they have only sound ideas to spread. If they have that conviction, they will naturally develop zeal. Convictions should not be half hearted. They should be wholeheared. Then zeal will naturally follow.

I have now indicated some of the problems which will be discussed by other speakers today. *

---

* This is the introductory speech viz. the statement of the social problem in the Academy held on 'The Social Problem', on 23rd January, 1955.

Catholic Approach to the Problem of Land*

(Antony Joseph, M. A.)

Introduction.

The Importance of agriculture has not been expressed in more clear terms than those by Zoroaster, the founder of the religion of ancient Persia, who said, "he who sows the ground with care and deligence acquires a greater stock of religious merit than he could gain by the repetition of ten thousand prayers."

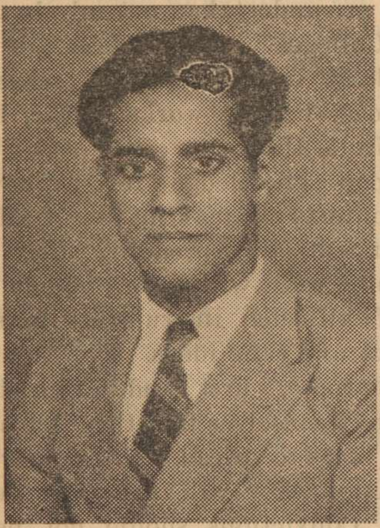

The discovery of agriculture which means cultivation of land is a revolution that took place between 6000 and 3000 B. C. From being a food gatherer, man turned himself into a food grower. This great discovery, in the opinion of scholars, revolutionized the whole way of life and laid the foundation of civilization. After the discovery of agriculture, we find, in the place of a man wandering over hills and forests in search of food, an economic man free from the fear of starvation, and settling down somewhere enjoying the fruits of his labour.

Land, students of Economics would say, is one among the four factors of production, the other three being; labour capital and management. Problems peculiar to agriculture are the outcome of the peculiar characteristics of land. Unlike labour and capital land is limited in area and it is immovable. Diversity of soil and the dependence on the vagaries of nature like rain, draught, flood, storms, pests and cattle epidemics are characteristics peculiar to land. Fruther, the fertility of land is limited and it is easily subject to the Law of Diminishing Returns.

The Problem Stated.

Problems connected with land are legion. It appears to me that the problem of land in industrially backward countries of Asia, especially in India, where about 70% of the people are directly engaged in agriculture for their livelihood, is really the problem of ownership. Mr. Nehru was right and our confidence in him as the only one who could feel the pulse of Asia reaffirmed when he said that "The problem of Asia is a problem of land tenure."

With the dawn of Industrial Revolution and the coming of the British, the small peasants cum craftsmen and the traditional village community, which had been the proud possessions of this

---

* Summary of the speech delivered at the academy held under the auspices of the C. S. U. on 23rd January, 1955. Two other speeches follow it.

great country gradually began to disappear to the background. The self-suffieient and contented peasants had slowly given place to the rich and generally haughty, land-lords possessing not only the right of ownership, but also the right of collection of revenues and taxes.

Private Ownership.

Right of private ownership is one of the Fundamental rights of man. After stating in unequivocal and unambigous terms that private ownership is a natural right Pope Leo XIII adds "... every man has by nature the right to possess property as his own .. " Since right of ownership is a natural right, i. e. a right divinely bestowed on man, no power on earth, even the most belevolent of governments can deprive an individual of this right. The Pope doesn't stop with the mere affirming of the right of ownership, but proceeds further and states in clear terms the right of every individual to possess private property in land. Man requires the fruits of the earth for his substinence. But a riht merely on the fruits and not on the land which produces them, has thə danger of them being taken away from him by needy or greedy members of the community. Therefore, he should have something on which he could rely for the maintenance of himself and his family. Hence, the Pope says: "Man not only should possess the fruits of the earth, but also the very soil, in as much as from the produce of the earth, he has to lay provision for the future''.

(*Rerum Novarum*)

"Land to the Tiller"

This again poses before us another question as to who should be the real owner of land. Is it the Zemindar whose liquidation is almost complete, or the Genmi or the absentee landlord who possessed vast areas of land, cultivated by tenants and fattened on the blood, sweat and tears of others or is it the tenant or the villege peasant who turns waste lands into smiling gardens.

"Land to the Tiller'' is a shibboleth of recent origin. Political parties have been extravagent in making use of this popuiar slogan in place and out of place with their eye on the ballot box. It is natural that even an educated Catholic should lose his way in the labyrinth of political and economic slogans. Here, I would like to emphasize that the time has come for all men of good will to understand that the Catholic Church finds nothing new in this slogan. I hope that I shall not raise a contraversy if I say, that it was Pope Leo XIII, the champion of the cause of the oppressed and the down-trodden peasants and factory workers, who first raised this slogan, ofcourse not in its present form. The Pope says " now, when man thus turns the activity of his mind and the strength of his body towards procuring the fruits of nature,by such act he makes his own that portion of nature's field, which he cultivates - that portion on which he leaves, as it were, the impress of his individuality; and it cannot but be just that he should possess that portion as his very own and have a right to hold it without anyone being justified in violating that right''. Do we require a better authority than the Pope to give us more convincing arguments for the elimination of middle men either in the form of Zemindars or absentee landlords who suck up like a spong the fruits of the peasants' labour.

There still exists in this country, the

vestigrs of feudal intransigence in some form or other. In order to ensure social justice,, create the necessary incentives to production and for the welfare of the community as a whole it is necessary that unearned incomes should be limited and the ordinary tiller of the soil be given fixity of tenure and protection against ejection. Land belongs to the tiller and intermedearies in between him and the state seems to be an injustice and anachronism.

Solution.

As I have stated earlier, the problem of land in India is a problem of ownership, the only remedy for which is redistribution of the existing agricultural holdings. We all agree that the present set up is defective. What about remedies? Again there won't be much opposition to the suggestion that distribution of land is the only possible remedy for this great social evil. The points of disagreements come only when means are suggested to achieve the end. Is it to be achieved by appealing to the good sense and generosity of the big land-owners or by legislative and coercive means?

Bhoodan Yajna.

When we consider voluntary methods of distributing lands, what strikes my mind is the 'Bhoodan Yajna (Land-gifts Mission) initiated by Acharya Vinoba Bhave, one of the most ardent disciples of the Mahatma. The idea came to his mind on the 18th of April 1951, while he was touring Telengana in Hydrabad where the communists had succeeded, at least partially, in establishing a parallel government. Bhoodan Yajna is a non-violent way of resolving the land question peacefully and without state-intervention or legislation. People all over the world are eagerly watching the progress of this silent revolution under the unique leadership of Acharya Bhave. Bvave has estimated that 50 million acres of land would be necessary to solve the land problem in India and expects to reach the target before January 1957. He says: "I have asked all to regard Daridranarayana as a member of their families, and give him his share as a right, and not as a piece ef charity". The revolutionary aspect of this great movement lies in the fact that it is not by coersion or legislation but by a change of heart that we expect people to part with a portion of their land. He warns his countrymen that if they don't contribute their share to the common pool, the age of violence which is approaching will destroy not only the land but also those who are occupying it. To the land owner, he says "if you have four sons, and a fifth is born, you would certainly give him his share. Treat me as your fifth child, and give me my rightful share".

The movement has been more successful than any other official measures taken so far to solve this vexed problem of redistribution of land in India. The interest evinced by the people does not make us sanguine of the success of this experiment. It is painful to note that Catholics who should have taken much interest in this movement are indifferent. If a movement like this, which while respecting the Fundamental Rights of man tries to solve the land problem in this country fails, the fault will be ours. . . When such a move fails, the only alternative seems to be legislation to which many are opposed.

Legislation.

Legislation for redistribution of land would mean coersion and fixing a ceiling on land. Fixing a ceiling on land, it is assumed, would lead to the creation of more economic holdings. I think I will be failing in my duty if I don't state the attitude of the Catholic Church to the question of fixing a ceiling on land. In his Christmas Broadcast to the world, in 1942, Pope Pius XII said "The dignity of the human person requires normally, as a natural foundation of life, the right to the use of the goods of the earth. To this right corresponds the fundamental obligation to grant private ownership of property, if possible, to all". Here, the Pope considers it an obligation on the part of Catholics to create circumstances which would enable all people to own property. Our aim should be not to make this divine gift the exclusive possession of a few individuals but to make each and every one the owner of a plot of land, of course, not proceeding further with redistribution at the point at which production tends to be diminished. Therefore, it is high time that we catholics, who uphold the natural rights of man and consider them as more valuable than our own lives, launch a fight against the concentration of this vital means of production—land—in a few hands and for progressive legislation. The concentration of lands in a few hands, I fear, would amount to the misuse of private property. The Popes, while defending private property, have time and again condemned its misuse.

Thus, Pope Pius XI, in this Encyclical DIVINI REDEMPTORIS says: "Is it not deplorable that the right of private property defended by the Church should so often have been used as a weapon to defraud the working man of his just salary and his social rights". Let me once again emphasize that we demand the redistribution of land because we want to affirm our faith in private property and make each and every one enjoy the right.

Land Bills of T. C. State.

The Socialist Govt. of our state has published an imposing list of Seven Bills dealing with land reforms in the state. . . . The much criticized and perhaps most revolutionary of them has been the RESTRICTION ON POSSESSION AND OWNERSHIP OF LAND BILL which seeks to impose a ceiling on individual land-holdings. In all seriousness and sincerity some may ask a reasonable question, "where is the need for singling out land alone out of all assets and for fixing a ceiling on individual landholding?" The answer is simple. It is practically impossible to set any limit to the industrial expansion in the country; but land is an asset which is fixed and constant. Therefore justice in distribution demands the difusion of an asset like land without any diterrent effect on agriculture. The fixing of ceiling is indeed, a difficult task for the simple reason that the fertility and irrigation facilities of land vary from state to state and from village to village.

According to the recommendations of the CONGRESS AGRARIAN REFORM COMMITTEE the maximum size for individual holding is to be three times the size of an economic holding. An economic holding is one which provides full employment to the agriculturist and his capital and enables him to raise a sufficient income to maintain a reasoable standard of living for himself and his family

Therefore, an economic holding varies according to the nature of the crop raised, the capital available and the fertility of the soil. The Madras Land Reform Committee set up in 1950 fixes 5 acres of wet and 10 acres of dry land as economic holding for the undivided state of Madras. It is now easy, from the available figures, to fix a ceiling which would not in any way hamper agricultural production in the country. Our conclusion is that in the state of Madras, the ceiling should be 15 acres of wet land which is three times an economic holding and 30 in the case of dry land. The ultimate objective in fixing a ceiling on the present holding, as I have stated earlier, is to create a large number of economic holding or in other words, to make as many people as possible, owners of this vital factor of production.

It is disappointing to note that the reaction to the land bill published by the Socialist regime in this state was far from encouraging. It is still more regretable that effective opposition came chiefly from Catholic sources, responsible dailies and individuals. We don't deny the fact that the bills on the legislative anvil of T. C. State are not without defects, It is, no doubt, an example of hasty law making without any reference to relevent data or information regarding the persent condition of agricultural holding in the state. There are responsible Catholic dailies in the state which have not yet published a word of appreciation on any single point. Under such circumstances, one is inclined to think that those responsible journals and individuals are either against any piece of legislation which will affect the status quo, or they have not cared to study the bills in detail without prejudice. To me it appears, that the land bills published by the Praja Socialist Govt. in T.C. State are in conformity with the teaching of the Church and that they are reasonable, provided minor alterations are made here and there which are inevitable in the case of any bill. It is a piece of legislation which will form the basis of futue land reforms not only in this state, but also in other states. This legislation, if carried, would give an incentive to individuals and the Govt. to speed up the programme of industrialisation which is the only remedy for solving the chronic unemployment in the country. It is high time for the Catholics of this country to cast off their cloak of step-motherly attitude towards progressive legislation which are in conformity with the teachings of the Church, and approach all question either political or economic or social in a realistic manner. In the present attitude of certain individuals and sections, of the Catholic community in appeasing and nursing the obsolete and dangerous concept of capitalism and unbriddled individualism under the pretext of upholding the right of private property, there is always the danger of the baby being thrown out with the bath-water.

Catholic Approach to the Problem of Labour

K. C. Jacob, M. A.

The world of to-day is feverish with an anxiety and fear and it looks forward with eagerness to a solution that would soothe the manifold wounds that afflict mankind. Anyone who has been studying with an unbiassed mind the course of the progress of humanity, must bear

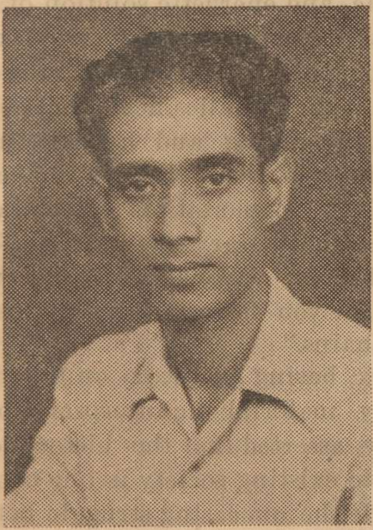

testimony to the fact that most of the social ills prevailing in the present society can be attributed to the glaring disparity of the two broad classes into which society is so unjustly divided, viz., the class of employers and the class of workers. And this has been the crux of the whole problem of labour. At this critical juncture, we believe that the Catholic Church, with the principles she stands for, her wide experience of men and of things, spread over long centuries of trials and glorious achievements can really steer clear of the present social malady.

The equilibrium of human society is disturbed. Wealth has been accumulated in the hands of a few capitalists, leaving behind them a lawless and restless multitude to utter misery andpoverty. The poor and the needy are not content with their lot; no wonder they feel ill at ease and seek a solution. The wide gulf that has been created between the masters and workers and the consequent estrangement has been the root cause of all the present ills of human society.

Manifold and phenomenal changes occured in the different stages of agriculture. The bullock gave way to the tractor, the wooden plough to the steel plough, and the sickle to the harvester. The rising wave of mechanization invaded the numerous stages of cultivation. Techinque and science conquered the field of industry too, transforming altogether the various processes of industry. New sources of power were put into use; roaring machines were invented. Startling discoveries in the multifarious fields of industrial activity staggered the people and such was the tempo of the progress in the 19th century, that it gained the name the "Industrial Revolution". Factories with fuming chimneys, sprang up everywhere; mammoth industries grew up around towns and cities. Localisation of industries at favourable places and the inevitable concentration of workers were the attendant features of the period. The industrial towns were the most insanitary places, the hot beds of virulent and contagious diseases. On the other side

of the picture, there was the wealthy capitalistic employer who controlled the means of production and pocketed the huge profits for himself, "unlawfully obtained" as the worker deemed it to be.

Under the influence of a growing economic individualism fostered by the development of liberalism,various abuses and injustices as the "Sweating system," "WorkHouseSystem" etc. crept into the factory system and they began to assume serious proportions. Free competition was unfair in practice, since the worker was the weaker of the two, depending on the mercy of the employer. Now that they were massed together, and being victims of the untold misery and injustice of the factory system they began to discuss their grievances and they became class-conscious.

The Industrial Revolution revolutionised the technique of industrial production,and it did revolutionise, along with it,the structure of societytoo,by reducing it into two main antagonistic classes of the well-to-do and the proletariat. This glaring disparity, this wide gap between the masters and the workers, the former on the pinacle of wealth and happiness, and the latter in the vale of despair and misery and the most unnatural division of society into the haves and the have-nots, supplies the gist of the whole problem of labour. The worker is denied a fair wage, that is sufficient for him to maintain himself and his family at reasonable comforts. No wonder, under the pressure of low wages, a wage that was inadequate and insufficient, and unhealthy conditions of work, workers were impelled to search for a remedy for all this malady.

Politicians, economists, social reformers and philanthropists sought hard for a remedy. The labour question became the burning problem of the day. There appeared under these circumstances, diverse and varied solutions one after another, almost all of which were contrary to all fundamentals of moral justice, nay even against reason. The workers were by this time nursed with the hopes and promises of a New Order which when realised, they thought, would make the world a better and happier place to live in.

As a remedy to the existing social evil, there appeared on the scene the so-called dynamic, and energetic solution of Karl Marx,theScientificSocialism as it is called or Communism. Karl Marx, the Jew, struck at the 'Achilles heel' and he succeeded in cajoling and hypnotising the workers as it were, through his catch-words of "Exploitation", "Spoliation" and the like. Marx was no dunce when he exhorted, "Workers of the world unite, for you have nothing to lose but your chains."

Marx, basing his theory on the evolutionary materialistic interpretation of history, asserted that the history of all hitherto existing society is one of class-struggle,the unceasing struggle between the rich and the poor. To incite the workers into a fierce revoultion he unveiled to them the injustices and abuses they had to sustain at the hands of the capitalists. For this purpose, he ingeniously invented the theory of surplus value. Goods and commodities are simply crystallised human labour and the worker receives only a part of the value of his work. The appropriation of the surplus value by the capitalists, Marx, said, was the greatest injustice of the capitalist system. The capital thus accumulated is the fruit of the spoliation of the worker. This has been the basis of the Marxian philosophy and he

proceeded to visualize a day of cataclysm —a world-wide revolution, a general breakdown of the industrial system culminating in the final resurrection of the proletariat. Capitalism will cease to exist and collectivism of the proletariat will follow, when there will be no more spoliation, each worker being given a work befitting his taste and capacity and pay corresponding to the full value of his work.

The Marxian goal—Is it a remedy? Unrealistic and utopian as it appears, ridiculous and fantastic in its assumptions, atheistic and materialistic in its outlook, the Marxian solution to the problem of labour is worse than the evil it intends to cure. It advocates abolition of private property and collectivisation of all means of production. The existence of inequalities among the people, because of the ownership of property, is no argument for the total abolition of it. The workers would only be worse off under, such a Collective system and the so-called "liberation" of the workers would be a mere illusion. It pretends to free man from all oppression, misery and privation; but it deprives him of his most precious possession, his supernatural goal, the very foundation of human existence. Marx's assertions that human history has been one of class wars between the rich and the poor is a simple falsehood and the cataclysm predicted by Marx has remained a pure myth till today.

True liberation comes to man through Christ; a theocraitc approach alone can solve the manifold ills that afflict society. Human society is neither a multitude of dispersed and independent individuals struggling for their existence in a world of free competition, nor is it an all absorbing central power, under which the human personality loses its entity. Every human being by the very fact that he is endowed with intelligence, will and liberty has certain rights. The rights include, the right to live, to have the proper means of sustenance, to get a fitting education, to follow the dictates of his conscience etc. It is evident, of course, that if there exist rights in some, there must exist corresponding obligations in others to safeguard those rights. Hence the need for reconstructing the social order giving due importance to the fundamental rights and obligations of the individuals. The right of private property is a natural and inalienable right and a solution has to be sought without infringing man of that God-given right. But the right of private property, however, is not unlimited and is subject to legal restrictions such as are necessary for the benefit of the community. It is therefore clear that the right of private ownership, though natural and real, is nevertheless, conditioned by the needs of others.

Another title of private property is labour, but today in fact millions of men and women are toiling day and night without being able to acquire a pittance as private property and this is the source of all calamities of our day. The catholic church therefore insists upon the right of a living wage in order to cure this evils. Popes Leo XIII and Pius XI insisted in strong terms on the duty of the employer to give a living wage and the right of the worker to get the same. The stand of the Catholic church with regard to this issue is vividly expressed in the famous pronouncentment of Pope Pius XI—"Social Justice cannot be said to have been satisfied so long as the working men are denied a wage that will enable them to secure proper sus-

tenance for themselves and their families". The Encyelicals exhort the employers to realise the dignity of labour and their moral obligation to society, and to give the worker a fair wage, a family wage.

The assurance of a just wage or reasonable income to the worker is the assurance of industrial peace and concord between employers and employees. Now that the worker enjoys economic independence, he breathes an air of freedom, and the antipathy of the classes will slowly give place to mutual trust and faith, the interests of both being harmonised, since a rise in the standard of living of the worker is conducive to efficiency and better production.

For the attainment of this goal, the state has to play a dynamic role. The state has the duty to protect the rights of individuals and families, to see that they are not deprived of their legitimate rights, since the individual and family are prior to the state. Private property, should be protected by the state, but not unlimited private property, for ownership has a two fold character, individual and social. Hence it follows that the state has the right to adjust ownership to meet the needs of the public good. To quote the Encyclical, "Quadragesimo Anno" of Pope Pius XI "the state should specify accurately what is licit and what is illicit for the property owners in the use of their possessions". In short, a wider distribution of property has to be effected and the state with its powers can achieve the same through taxation etc.

The policy of the state should be to induce as many people as possible to become owners. Arthur Young says "The magic of ownership turns sand into gold". Give a man a beautiful garden without the right of ownership, he will turn it into a desert. Give him a piece of rock, with the right of ownership, he will turn it into a beautiful garden. Ownership is conducive to the qualities of thrift and industry and will prove beneficial to himself and the society at large.

Again, the state through the various welfare schemes of social security as adopted by some democratic countries of the west, like provsion of unemployment relief, provision against accidents, old age pension etc., protect the weak worker and reorgnise the economic and social life in such a manner as to make it more attractive than the communist serfdom. Thus bridging the wide gulf that exists between the two classes, we can remove the causes of discontent and revolt among the working classes.

Lastly, the need for the worker's organizations is no less important. Long before any government had introduced legislation, Pope Leo XIII of happy memory had recommended the formation of trade unions. It must be born in mind that proper lead and training should be given to the workers in organizing them and framing broad policies of their conduct and working. The ideal of trade unions should be more to safeguard their rights and privileges rather than to destroy those of their brethren based on the fatherhood of God and brotherhood of man. For this, the Catholics should take the lead and should organize worker's unions and direct them through proper channels, sticking fast to the high ideals of moral justice, charity, equality and tolerance, of course, assuring the dignity of the individual. The Catholics should fight shy of their conservatism and should come to the forefront. It has to be admitted regretfully that Catholics in

Catholic Approach to the Problem of Education

P. P. Joseph M. A.

Of all problems that confront humanity to-day, there is none more acute than the training of the future generation. The prosperity and success of any nation can be considered to be secure only if the Youth is properly equipped to hold aloft the torch of freedom their elders have sacrificed so much to keep alive. Our leaders have realised it only too well, and hence the urgency for evolving the proper educational system in our country to-day. The totalitarian countries have given us a timely reminder that education can be made as powerful a means of corrupting, as of improving the mentality of a nation. In fact, the very success of Communist Russia encourages us to belive that the right type of education, if only we can discover it, is the most effective weapon for the confusion of the ungodly, and the betterment of mankind. The Catholic Church, the mother of Uuiversities and the most potent single educating force for the last twenty centuries, has set forth her approach to the educational problems of the day in the famous Encyclical on "Christian Education" by Pope Pius XI. The world do well to heed to the advice of his Holiness drawn from the experience of centuries.

Aims of Education. The primary aim of education is to train the youngster into the true and finished man of character, and a loyal citizen of the State. In particular, Catholic Education aims at fitting a man for life here and an eternal destiny hereafter. No education can be said to be complete that stops with this life alone. Further, education should serve to raise the intellectual tone of society as a whole, and to cultivate the public mind, and purify the national taste. University should be the place where the student can profitably breath what Cardinal Newman calls the "Pure and clean atmosphere of thought".

Broadly speaking, the responsibility of the education of a young man can be

---

the past had not played their proper part in the political field as they should have done, and the lack of leadership among Catholics has been keenly felt by all. It is quite natural that the workers, denied of their legitimate rights, go after any fantastic slogan, and if the workers are deluded by the communists, we are to blame ourselves.

There is the moral duty for the catholic intelligentia, the university students, who are the torch-bearers of our religion, to take up the challenge of communism and to fight this deadly enemy and lead the ignorant masses to their happy goal. We need not be alarmed at our present poor numerical strength for, our strength is more than outward signs could indicate, since our innermost convictions are true, sincere and compact, rooted not on false precepts or treacherous slogans or erroneous expedients.

Hence, rise up friends! rise from the silent slumber, put on the armour of God, grasp the sword of truth and march on. The way is difficult, path slippery, climbing steep, but the heights are glorious and victory shall be ours.

said to depend upon (1) the family (2) the State and (3) Religion. The first two should prepare the youngster to be a useful citizen, and inculcate in the young mind his duties to his family, the state and humanity at large. But it is through religious and moral instruction that he obtains a clear conception of the relations between the Creator and the creature, and his duties to the Creator. The rights of the family and the state over a child's education being of the natural order actually complement and do not supersede the rights of the church which are of the supernatural order.

According to St. Thomas Aquinas, "The child is naturally something of the father. So by natural right the child, before reaching the age of reason, is under his parent's care. Hence it would be contrary to natural justice if the child before the use of reason, were removed from the care of its parents, or if any deposition were made concerning him against the will of the parents". Thus the childern belong to the parents primarily, and they have the first right to educate their children. Totalitarian states like Communist Russia and some of what are called Welfare States assert that man is born a citizen, and hence primarily belongs to the state, and claim that education is solely the responsibility of the states. But they forget that the child owes his existence itself to the parents, and as such the parents have a right over him prior to the state. Again, apart from the few hours the child spends in the school, the rest of the day he spends with his parents. Unless his education in the school is in the line as the training he receives under his parents, a conflict of ideas will be the result, with energy and efforts wasted. Therefore, a parent should have the freedom to impart to his child the type of education he considers best. It is one his fundamental rights, and the state shall not violate it.

The family, by itself, is not in a position to train the youngster in all the arts and sciences, in tune with the times. Hence the necessity for school as a social instituton. It is good to remember that in Western Countries, educational institutions invariably owed their existence to the church. But later, with the advent of Protestantism, education could not remain the monopoly of the church, and the state stepped in. The function of the state, as far as educational institutions are concerned, is to protect and foster it, but as H.H. Pope Pius XI points out "by no means to absorb the family and the individual, or to substitute itself for them." The state can ensure that all citizens have the necessary knowledge of their civic and political duties, and a certain degree of physical and moral culture, which are necessary for the common good. But the church holds that state shall not force families directly or indirectly to make use of government schools against their will.

In short no one can deny the fact that the state has the right to see that children are educated. But that does not mean that education is the sole monopoly of the state. Education belongs primarily to the parent to whom the children belong, and they should have the right to decide how or by whom the children should be taught.

The present tendency in the so-called secular states is to cut out religious instruction completely from schools and Colleges. Our educational system confines itself to the study of arts and sciences, and to inculcate in the young mind, love for the country and its heroes. Well and good. But is it not equally necessary if not more, to foster in them as much attention to the Creator, and to His

teachings through religion? If God be excluded from our Class-rooms, how could our boys and girls have the right atmosphere and the right training? They need an atmosphere filled with the presence of God, the clear-cut distinction between the right and wrong, the lawful and unlawful. Catholic Church has been standing for these throughout the ages. Now also she demands of the authorities of the secular states to guarantee these for the children. Lord Haldane described the University as "The place where the higher ends of life are made possible of attainment, where the finite and infinite meet to-gether". But how can we ever expect the younger generation to understand the infinite through the finite, where they are not even allowed to think about their Creator in their class-rooms?

Catholic Church can rightly be called the Mother of Universities. Our Divine Founder Himself started his career as a teacher, calling around him the illiterate fews, explaining to them the mysteries of life here and here-after, about the benevolence of God and duties of people to their rulers and to their Creator. "Go and teach ye all nations" and the church took it up. Small schools sprang up around churches, where children flocked for instructions in the fundamental principles of religion. Gradually as the thirst for knowledge increased, arts and sciences were included in the syllabus. Thus originated the University. Most of the Universities of the ancient World, such as at Bolongna, Oxford, Cambridge, Paris, owe their origin to the Church. With the advent of Protastantism, the Church lost her supremacy in the educational field in some of the states. Religion is now totally excluded from education. Every art and every science is taught in the universities "except the art of arts and the Science of sciences". Such an education is bound to become irreligious. As Rev. Fr. Sequeira points out "Religion has always been an integral part in our system till British neutrality invaded it; indeed our ancient Hindu or Moslem Schools were never more than religious institutions; whose primary object was to teach the Vedas or Qoran, and through them something of other subjects. By divorcing religion from education, the British have done a most un-Indian thing". If the British Government were un-Indian, our national Government also does not seen to have become any more Indian, considering the present trend in education.

Magnificent is the record of service rendered by Catholic Colleges to the Cause of education in India. Our political leaders do acknowledge this fact in the glowing tributes they pay to our institutions. Catholic Colleges remain a model to other institutions of a similar kind, and outshines them all in proficiency in the academic field. Even so, a great deal remains to be done to fit our institutions to the changing times of the modern era.

Apart from gaining purely academic distinctions, Catholic Colleges have the responsibility of training leaders for Catholicism in India. In fact College is the forge at which future leaders are to be moulded. Not a few are of opinion that Catholic Colleges have not attained the same success in this field as in others. Too much concentration on examination results, to the detriment of extra-curricular activities, have been attributed by some as one reason for this. Whatever the case may be; it is a regrettable fact that sufficient encouragement is not given to students to develop their oratorical, athletic and histrionic talents, in many Colleges.

Social Service is another field in which

Catholic Colleges have still to set the model. It is true that most of our Colleges claim to have Social Service Leagues. Some of the Social Service Leagues do spend decent amounts on charitable works. But it is not the amount the society spends, but the spirit which animates that really counts. Students should be encouraged to render personal services to the poor, the sick and the illiterate people of the neighbouring localities. Organising reading rooms, adult education classes and provision of housing facilities are just a few of the avenues along which students can be led. Also a few hours spent on road cleaning, road repair and thatching of huts of the poor, would be exhilarating work for the students, in addition to the welcome effect it will produce in the temperament of the boys.

Catholic Colleges are doing a tremendous lot in educating poor boys. A good amount is being spent as scholarships for them. But is it enough? Are there not still a large number of "mute, inglorious" Dantes, Louis Pastures and Frederick Ozanams wasting their precious talents in penury and obscurity? Should we not lend them a helping hand, lead them up to the portals of the College, enable then to develop their talents, and thus build up a bulwork for our Church and state against the ungodly. If the Colleges cannot spare enough, money should be found elsewhere. I suggest that our Churches and wealthy Catholic laymen should jointly collect a sufficiently large fund in aid of poor students. It is sure to pay attractive dividends later on.

The leaders of India are now seriously experimenting on a new educational scheme. Sargent's scheme of Indian Education had completely omitted religion from it. One would have hoped that a philosopher of Sri Radhakrishnan's calibre would have provided better for religious education in his report. It is time our educationists opened their eyes to the evils of a purely materialistic education, without any place for God in it. Let us hope Free India will take heed and evolve a new system of education true to her religious tradition and culture.

ROYAL MEDICAL HALL

Chemists & Druggists

NEAR FERRY JETTY—ERNAKULAM.

ALL SORTS OF ENGLISH MEDICINES AND VETERINARY MEDICINES.

Available at very moderate rates.

AMUNITION IN STOCK.

രണ്ടു നിമിഷത്തേക്കു്

J. C. Pampara (former Secretary)

"ഒരു നിമിഷത്തേക്കു്, രണ്ടു നിമിഷത്തേക്കു്" അനുഭൂതിയുടെ കൊച്ചുതോണിയിലേറി ഓർമ്മയുടെ ഓളപ്പാത്തികളിൽക്കൂടി രണ്ടു നിമിഷത്തേക്കു് ഞാനൊന്നു സഞ്ചരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. കലുഷമായ ലോകത്തിൻെറ കപടതന്ത്രങ്ങളേ, രണ്ടു നിമിഷത്തേക്കു നിങ്ങളെന്നെ സ്വതന്ത്രനാക്കിയാലും. ജീവിതത്തിൻെറ വഴിത്താരയിലെ ഏതാനും നാഴികക്കല്ലുകൾമാത്രം പിന്നിട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള എനിക്കു് പുതുമനിറഞ്ഞ അറിവുകളൊന്നും പറഞ്ഞുതരുവാനില്ല. പക്ഷെ, ഓർമ്മയുടെ സാമ്രാജ്യത്തിലെ സ്മാരകസ്തംഭങ്ങൾ; അതെ, രണ്ടു നിമിഷത്തേക്കു്, മറവിയുടെ മാറാലകൾ മെല്ലെ നീക്കിയിട്ടു്, കൺകുളക്കെ ഞാനവയൊന്നു കണ്ടുകൊള്ളട്ടെ.

"ഒരു നിമിഷത്തേക്കു്, രണ്ടു നിമിഷത്തേക്കു" ചിന്തയുടെ ചിറകുകൾ വിരിച്ചു്, മറക്കാനാവാത്ത മാധുര്യം പ്രദാനംചെയ്തു കഴിഞ്ഞുപോയ വാസന്തത്തിലേക്കു് ഈ കപോതിക ഒന്നു തിരിഞ്ഞു പറന്നുകൊള്ളട്ടെ. നിസ്വാർത്ഥതയുടേയും നിഷ്കളങ്കതയുടേയും നിറകുടമായി ആത്മാർത്ഥതയുടെ ഉപരിതലത്തിൽ ചാടിക്കളിച്ചു നടന്ന ഒരു പിഞ്ചു ബാലൻ. പുളകമണിയിക്കുന്ന, പിറവിത്തിരുനാളിൻെറ പാതിരാവിൽ പുൽക്കൂട്ടിലെ ദിവ്യസ്നേഹിതൻെറ കുഞ്ഞിക്കയ്യുകളിൽ പൊൻവളകളണിയിക്കാൻ വഴക്കടിച്ചിട്ടുള്ളയവസരങ്ങൾ, മണ്ണുമ്പലത്തിൻെറയും മണ്ണപ്പത്തിൻെറയും മറയിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ അല്പജീവികളായ നിമിഷങ്ങൾ. ഹാ, കദനത്തിൻെറയും കണ്ണീരിൻെറയും കാറേറല്ക്കാത്ത, കഴിഞ്ഞുപോയ കാലങ്ങൾ.

"ഒരു നിമിഷത്തേക്കു്, രണ്ടുനിമിഷത്തേക്കു" മുട്ടെത്തിനിൽക്കുന്ന മുണ്ടുടുത്തു്, പുസ്തകക്കെട്ടു തലയിലേന്തി പഠിക്കാൻ പോകുന്ന ഒരു കൊച്ചുപയ്യൻ.

"കാക്കേവാ, പറവേവാ
എനിക്കൊരുമാമ്പഴം കൊത്തിടോ." പാട്ടുംപാടി പറങ്കിമാവിൻെറ ചുവട്ടിൽ സ്വന്തം പാടവം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പഴക്കൊതിയൻ; മോഷണക്കുററം ആരോപിക്കപ്പെട്ടു് ബന്ധിതനായി നിൽക്കുന്ന കുററവാളി; പുള്ളികളുടെമേൽ വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ന്യായാധിപൻ; എല്ലാം രണ്ടുനിമിഷത്തേക്കു്.

"ഒരു നിമിഷത്തേക്കു് രണ്ടുനിമിഷത്തേക്കു്." "ഏ ക്യാററു്", ഏ ബാററു്", ഏ മാററു്." പന്തടിക്കാനും, പച്ചകളിക്കാനും പാട്ടുപാടാനും പണിപ്പെട്ട, ആ നിമിഷങ്ങൾ. മരമണ്ടനെന്നു മുദ്രയടിക്കപ്പെടുവാൻ കാരണമായ കണക്കുപരീക്ഷ. കളിയാക്കു സഹിക്കാൻ കഴിയാതെ കണ്ണീരൊഴുക്കിയ സന്ദർഭങ്ങൾ. ഹാ, കണ്ണീരിനുള്ളിലും മറഞ്ഞിരുന്ന മാധുരി. പന്ത്രണ്ടുമണിക്കു പള്ളിക്കൂടം വിട്ടുകഴിയുമ്പോൾ പാത്രവുമായി പുഴവക്കത്തേക്കുപായുന്ന വിദ്യാർത്ഥി; കഷ്ടം, കരുണയുടെ കണികപോലുമില്ലാത്ത ആ "നശിച്ച" എറുമ്പുകൾ കറിയിലാകെ നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്, സ്നേഹിതൻ സ്കറിയായുടെ ഔദാര്യത്തെ ആശ്രയിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ! ഇനിയും, ആശയുടെ പൊൻചിറകുകൾ വിരിച്ചു്, ഭാവനയുടെ വിഹായസ്സിൽ, ഒരു ഗായകനായി–വാഗ്മിയായി, പറന്നുനടന്നിട്ടുള്ള ബാല്യകാല ചാപല്യങ്ങൾ. നിമിഷങ്ങൾ, ദിവസങ്ങൾ, മാസങ്ങൾ, വർഷങ്ങൾ, ഒന്നൊന്നായി കടന്നുപോയി.

"ഒരു നിമിഷത്തേക്കു്, രണ്ടുനിമിഷത്തേക്കു്" പ്രാകൃതമായ ഒരു കൊച്ചുഗ്രാമത്തിൽനിന്നു് പട്ടണത്തിൻെറ പടിവാതില്ക്കലേക്കു്—പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന തേവരയുടെ പരിസരങ്ങളിലേക്കു്—പാണ്ഡിത്യകേദാരമായ ഒരു മഹാ വിദ്യാസ്ഥാപനത്തിലേക്കു്–കാലുകുത്തിയ ആ നിമിഷങ്ങൾ. അവിടെയെനിക്കാദ്യമായി സ്വാഗതം നൽകിയ സാഹചര്യം. വോട്ടിനുവേണ്ടി, പെട്ടി ചുമക്കാനും മടിക്കാത്ത യൂണിയൻ എലക്ഷൻ ഭാരവാഹികൾ. ജീവിതക്ലേശങ്ങളുടെ നടുവിലും നിമിഷത്തേക്കു് ആഹ്ലാദത്തിനു വക നൽകുന്ന, കഴിഞ്ഞുപോയ നിമിഷങ്ങൾ.

സ്വച്ഛ ആഹ്ലാദപൂർണ്ണമായ അന്തരീക്ഷം. നിഷ്പ്രഭമായ നിമിഷങ്ങളെ പിന്നിട്ടുകൊണ്ടു് നിറപ്പകിട്ടുള്ള നിമിഷങ്ങൾ സ്ഥാനംപിടിച്ചു. മൂകമായ നിമിഷങ്ങളെ തള്ളിനീക്കിയിട്ടു് മോഹനമായ നിമിഷങ്ങൾ ആഗതമായി. ആർഭാടമായ നിമിഷങ്ങൾക്കു് അനാർഭാടമായ നിമിഷങ്ങൾ

വഴികൊടുത്തു. പുതിയ പുതിയ സ്നേഹിതർ, പുതിയ പുതിയ സ്ഥലങ്ങൾ, പുത്തൻ പുത്തൻ പരിപാടികൾ. പക്ഷെ അതും രണ്ടു നിമിഷത്തേക്കുമാത്രം. ഏതോ ഒന്നിൻെറ അഭാവം. കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന കനകക്കട്ടയിൽ കറപുരണ്ട ചെമ്പുതകിട്'. പൊള്ളയായ പൊട്ടിച്ചിരിയിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്വാർത്ഥസ്നേഹം. ആത്മാർത്ഥതയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്ന് അകന്നകന്നുപോകുന്ന ഒരനുഭവം. പുഞ്ചിരിതൂകുന്ന പൗർണ്ണമിയെ കരിങ്കാറുകൾ മറച്ചുകളയുന്ന ഒരനുഭൂതി. പക്ഷെ, ആ കരിങ്കാറുകളുടെയിടയിൽക്കൂടി അന്ധതയിൽത്തപ്പിത്തടയുന്ന വഴിപോക്കന്ന് മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകുന്ന രണ്ടുനാലു വെള്ളിനക്ഷത്രങ്ങൾ. മറക്കാനാവാത്ത സ്മാരകസ്തംഭങ്ങൾ.

പാടാനും പറയാനും ആസ്വദിക്കാനും ആഹ്ലാദിക്കാനും അവസരം നൽകിയ എൻെറ മാതൃസ്ഥാപനം. പഠിപ്പിക്കാനും പരിരക്ഷിക്കാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും സന്നദ്ധരായ എൻെറ ബഹുമാന്യരായ അന്നത്തെ ഗുരുഭൂതന്മാർ. മറന്നാലും മറക്കാത്ത സ്മരണാമണ്ഡലത്തിലെ സ്മാരകശിലകൾ........ഇനിയും, ഉന്മേഷപൂർണ്ണമായ കടൽക്കാറ്റേററ് "Lake View" ൻെറ അരികിൽ സ്ഥലം പിടിച്ച സന്ദർഭങ്ങൾ. ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ശുഭപ്രതീക്ഷകൾകൊണ്ട് ഭാവനയിൽ കോട്ടകെട്ടിയ അവസരങ്ങൾ. എല്ലാം രണ്ടു നിമിഷത്തേക്ക്. പക്ഷെ രണ്ടല്ല, നാലല്ല, നിത്യതയുടെ നീണ്ടനിമിഷങ്ങളിലേക്ക് എവരേയും മാടിവിളിച്ചുകൊണ്ട് വിരാജിക്കുന്ന ഒരു മഹത്സംഘടന—സ്വർഗ്ഗരാജ്ഞിയുടെ പതാകയിൻ കീഴിൽ അണിനിരന്നിരിക്കുന്ന ഒരു സജീവസൈന്യവ്യൂഹം! അതിൻെറ സാന്ദ്രഛായയിൽ വിശ്രമം തേടുവാൻ എനിക്കു ഭാഗ്യം ലഭിച്ച ആ മോഹനനിമിഷങ്ങൾ ......പ്രസ്തുത സംഘടനക്കുണ്ട്, സേനാവിഭാഗത്തിനുണ്ട്. അറിവിൻെറ നിറകുടമായ, ആദർശത്തിൽനിന്ന് അടിപറിയാത്ത, ആത്മധൈര്യമുള്ള ഒരു സൂത്രധാരൻ. പരിവർത്തനങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, പരിശുദ്ധ അമ്മയുടെ പരിലാളനത്തിൽ ആ സേനാധിപൻെറ പ്രേരണയാൽ, ആ സൈന്യനിരയുടെ മുൻപന്തിയിലേക്ക് ഞാനും നീങ്ങിനില്ക്കേണ്ടിവന്ന സന്ദർഭം. ഓർമ്മയുടെ സാമ്രാജ്യത്തിലെ മായാത്ത സ്മാരകസ്തംഭങ്ങൾ. ആ മഹത്തായ സംഘടനയുടെ ശീതളഛായയിൽ ചൂടുള്ള ഹൃദയങ്ങളെ വാർത്തെടുക്കുവാൻ അനേകർ മുമ്പോട്ടു വന്നിരുന്നെങ്കിൽ......

ഇരുളിൻെറ ചുരുളിൽനിന്ന് വെളിച്ചത്തിൻെറ വെൺതാരയിലേക്ക്, സ്വാർത്ഥത്തിൻെറയടിയൊഴുക്കിൽനിന്ന് സ്നേഹത്തിൻെറ കവാടത്തിലേക്ക്, കാപട്യത്തിൻെറ കരിനിഴലിൽനിന്ന് നിഷ്കന്മഷതയുടെ കാന്തിപ്രചുരിമയിലേക്ക്, എനിക്കു മാർഗ്ഗം തെളിച്ചുതന്ന വെള്ളിനക്ഷത്രങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ കൃതജ്ഞതയുടെ കൈക്കുമ്പിളുമായി ഈ ദാസൻ എന്നും നിലകൊള്ളും. സത്യത്തിൻെറ രജതരേഖയിൽക്കൂടി കാൽ ഇടറാതെ, എൻെറ കൈയ്യുപിടിച്ചു നടത്തിയ നിയമസംഹിതകളെ, നിങ്ങളെ ഞാൻ മാനിക്കുന്നു.

മതി, ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് രണ്ടു നിമിഷത്തേക്ക്; എൻെറ അന്തരാത്മാവിൽ ആനന്ദത്തിൻെറ കൊച്ചലകൾ ഇളക്കിവിട്ടു, കഴിഞ്ഞുപോയ നിമിഷങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കു വന്ദനം.

For all latest books & magazines in all languages

PLEASE CONTACT

★ **Kattookaren Book Stall** ★

BROADWAY, ERNAKULAM, S. INDIA.

Dealers in College & High School Text-books and Students' requisites

LIBRARY BOOKS, MAPS, CHARTS & GLOBES.

ചെറുകഥ

യുവഹൃദയങ്ങൾ

Kuriackose Kandankary

ആ പുരാതനകുടുംബത്തിൽ ഒരു കാരണവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകസന്താനമായ ജോസും മാത്രമേയുള്ളു. കാര്യക്കാരനായി ജോസിന്റെ മാതൃസഹോദരൻ കുഞ്ഞാക്കോയും. സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയിൽ അത്ര മോശമല്ല ജോസിന്റെ തറവാട്ട്. അവൻ ഇനിയും സ്കൂൾജീവിതം അ

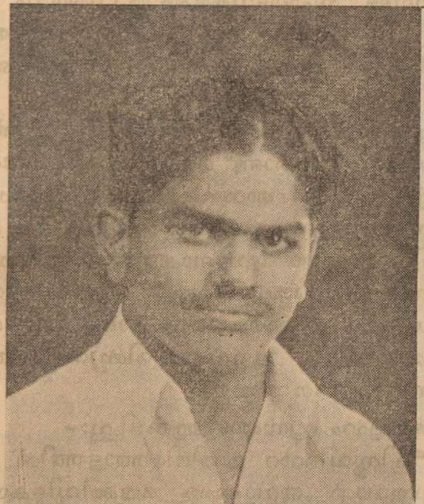

വസാനിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞവർഷമാണു് ഫിഫ്ത്തു ഫാറത്തിൽനിന്നും പാസ്സായതു്. ചെറുപ്പത്തിൽ ജോസിനു് അധികം സ്നേഹിതർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാലചക്രത്തിരിച്ചിലിൽ, അവൻ സ്നേഹിതരുടെയിടയിൽ സന്തോഷകാഹളം മുഴക്കിത്തുടങ്ങി.

ദിവസേന ബസ്സിൽതന്നെയാണു് ജോസ് സ്കൂളിലേയ്ക്കു പോകുന്നതു്. ബസ്സ്സ്റ്റാൻറിനടുത്തുള്ള ഒരു വീട്ടിൽനിന്നും, ഒരു പതിനേഴുകാരി എന്നും സ്കൂളിൽ പോകുന്നതു് ജോസ് കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അവൾ നമ്മുടെ ജോസു് പഠിക്കുന്ന സ്കൂളിൽ സൊഡാലിററി സെക്രട്ടറിയാണു്. ജോസിനാണെങ്കിൽ മിഷ്യൻലീഗിന്റെ പ്രസിഡൻറുസ്ഥാനവും. ആ രണ്ടു യുവഹൃദയങ്ങൾക്കു് അങ്ങനെ കുറെയൊക്കെ അടുത്തു പെരുമാറുവാനുള്ള സന്ദർഭം ലഭിച്ചു.

* * * *

സ്കൂളിൽ കുട്ടികൾക്കു തമാശിനു വകയായി. തങ്കത്തിനെ സഹപാഠികൾ കളിയാക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. എന്തുചെയ്യാം? സിഗരട്ടുകടകളിലും, ചായക്കടകളിലും ജോസിന്റെ ചില കൂട്ടുകാർ ഈ കഥപറഞ്ഞു സമയം ചിലവഴിയ്ക്കുമ്പോൾ, മററു ചിലർ, ജോസിനെ, തങ്കമെന്നോ, രത്നമെന്നോ വിളിയ്ക്കുകയായി. നിഷ്കളങ്കരായ ആ രണ്ടു പുഷ്പങ്ങൾക്കു് ക്ലാസിലും കഴിഞ്ഞുകൂടാമോ? അതും കുഴപ്പത്തിലായി.

ഒരിയ്ക്കൽ മലയാളം മുൻഷി ക്ലാസിൽവന്നു് പാഠം എടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ഒരു കുസൃതി ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറകയാണു്. സാർ! ജോസിന്റെ പദ്യപാഠാവലി ഒരു പെൺകുട്ടി എടുത്തുകൊണ്ടുപോയെന്നു്. മുൻഷിയ്ക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി. ക്ലാസുകഴിഞ്ഞയുടൻതന്നെ നയചതുരനായ ആ അദ്ധ്യാപകൻ ഓഫീസ്റൂമിൽ ചെന്നു് കാര്യം ഹെഡ്മാസ്റ്ററെ അറിയിച്ചു. ജോസിന്റെ പിതാവിന്റെ ചെവിയിൽ ഈ വാർത്ത ചെന്നെത്തി. ഇതിനിടയിൽ ദിവസങ്ങൾ ആഴ്ചകളിലേയ്ക്കും, ആഴ്ചകൾ മാസങ്ങളിലേയ്ക്കും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ ടേം രണ്ടു കടന്നുപോയി.

തങ്കത്തിന്റെ അമ്മയ്ക്കു് ജോസിനെ എന്നും കാണാൻ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ആ സ്ത്രീയ്ക്കു്, യുവകോമളനായ ജോസിനെ, തന്റെ മകളുടെ ഭർത്താവായി ലഭിയ്ക്കാൻ സ്വല്പം ആഗ്രഹവും ഇല്ലാതില്ല. ജോസിന്റെ വീട്ടുകാർ വിവാഹാലോചന കേമമായി നടത്തുന്നു. നാട്ടുകാരുടെ ദുഷ്പ്രചരണവും വേണ്ടപോലെയുണ്ടു്. തനിയ്ക്കു് എവിടെനിന്നോ, ഒരു വിവാഹം പറയുന്നുവെന്നു് തങ്കത്തിന്റെ വേലക്കാരി മറിയച്ചേടത്തിയിൽനിന്നും, അവൾ അറിഞ്ഞു. അവൾക്കു് ഒരു വിവാഹവും വേണ്ടെന്നു് നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കയാണു്. അവൾ ഒരു വിവാഹം മാത്രമേ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നുള്ളു. അതൊരിയ്ക്കൽ നടക്കുമെന്നു് അവൾക്കറിയാം. തങ്കത്തിന്റെ അമ്മ വെററി

ല മുവക്കംകഴിഞ്ഞു് ഉമ്മരപ്പടിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് മകളെ വിളിച്ചു. അവരുടെ ആ ഇരിപ്പിൽ എന്തോ രഹസ്യമുണ്ടു്.

എന്തോ! എന്നു് വിളിസ്വരം കേട്ടു. തങ്കം അമ്മയുടെ അടുത്തുചെന്നു. ആ പെൺകുട്ടിയുടെ മുഖത്തു് ഒരു വിഷാദത്തിൻെറ ഛായ കാണാം.

അമ്മപറഞ്ഞു:—ജോസ് നല്ലവനാ മോളേ! ഒന്നാംതരം തറവാടു്. പണം വേണ്ടപോലെയുണ്ടു്. ആ നിഷ്കളങ്ക ഹൃദയം തലകുനിച്ചുനിന്നതല്ലാതെ ഒരക്ഷരവും ശബ്ദിച്ചില്ല.

ആ സ്ത്രീ വീണ്ടും പറഞ്ഞു:—ആവിവാഹം നമ്മുടെ തറവാടിനും, നിനക്കും യോജിച്ചതാമോളേ—യോജിച്ചതാ.

ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ തങ്കം എന്തുചെയ്യാനാണു്. അവളുടെ പിതാവു മരിച്ചിട്ടു് ഇനിയും നാലുവർഷം തികഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരു സഹോദരനുണ്ടു്. അവൻ വിവാഹവുംചെയ്തു് ദൂരെയെവിടേയോ താമസിക്കയാണു്.

* * * *

ജോസിൻെറ അമ്മാച്ചൻ—കുഞ്ഞാക്കോ—ജോസിനുവേണ്ടി, പെൺകുട്ടിയെക്കാണാൻ പോയിട്ടുണ്ടു്. അന്നൊരു തിങ്കളാഴ്ചയാണു്, വൈകുന്നേരം കുട്ടികൾ സ്കൂളിൽനിന്നും മടങ്ങുംവഴി കുഞ്ഞാക്കോ തങ്കത്തിനെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചു. ആ നിഷ്കളങ്കയായ പെൺകുട്ടി ഒന്നു ഞെട്ടി. പുസ്തകം മറപിടിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ മററു കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ കയറി മുമ്പോട്ടു നടന്നു. വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ, താൻ വഴിയിൽവെച്ചുകണ്ട, ആ നാല്പത്തേഴുകാരനു് കാപ്പി തയ്യാറാക്കാൻ അമ്മയുടെ ആർഡറും കിട്ടി. കാപ്പിതയ്യാറാക്കിമേശപ്പുറത്തു നിരത്തി. കുഞ്ഞാക്കോ കാപ്പികുടിച്ചു. പെൺകുട്ടിയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട അയാൾ വിവാഹനിശ്ചയത്തിനുള്ള ദിവസവും ഉറപ്പിച്ചു.

* * * *

ഇത്രയുമായപ്പോൾ ജോസിനു പരിഭ്രമമായി. സ്കൂളിലാണെങ്കിൽ സൊഡാലിററിയുടേയും, മിഷൻലീഗിൻേറയും സംയുക്ത വാർഷികം കൊണ്ടാടുവാൻ ഒരാഴ്ചയേ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അദ്ധ്യന്നെ, ജോസ് എവിടെനിന്നോ കൊണ്ടുവരുമെന്നു്, സ്കൂളിലെ പീയൂൺ പറഞ്ഞു് കുട്ടികൾ അറിഞ്ഞു. നോട്ടീസ് പ്രചരിപ്പിയ്ക്കണം. ഏതോ ഒരു വിമൻസ് കാളേജിൽനിന്നും ഒരു പ്രാസംഗികയെ കൊണ്ടുവരാമെന്നു് തങ്കവും ഏററിട്ടുണ്ടു്.

നോട്ടീസ് പ്രചാരണം തുടങ്ങി. വാർഷിക ദിവസം ഏതാണ്ടു മൂന്നുമണിയോടുകൂടി മീററിംഗു തുടങ്ങി, അദ്ധ്യക്ഷൻ ഒരു മിഷ്യനറിയാണു്. പ്രാസംഗിക, അസംഷനിലെ ഒരു ലേഡീ ലെക്ചററും. പ്രോഗ്രാമനുസരിച്ചു് പ്രാർത്ഥനാഗാനം തങ്കത്തിൻെറ ഇളയ സഹോദരിയും, അവളുടെ കൂട്ടുകാരിയും കൂടി ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ചു. ജോസ് സദസ്സിനു് സ്വാഗതമരുളി. ഉപക്രമ പ്രസംഗത്തിനുശേഷം നമ്മുടെ കഥാനായിക റിപ്പോർട്ടു വായിച്ചു. അവൾ സിക്രട്ടറി ആയതുകൊണ്ടു്, ആ ചുമതല അവൾക്കുള്ളതാണു്.

പ്രസംഗിക പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചു:—

"ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം പുരോഗമനോന്മുഖമാണു്. വിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികൾ പരസ്പരം സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ, ഇതുപോലുള്ള സംഘടനകളുടെ പ്രവർത്തനം ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തുകയുള്ളൂ. ഇന്നത്തെ ലോകത്തിനു് നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള യുവാക്കളെയാണാവശ്യം."

പ്രസംഗം അങ്ങനെ അവസാനിയ്ക്കാൻപോകയാണു്. ഏതാണ്ടു് മുപ്പതു മിനിട്ടിനുശേഷം കാര്യപരിപാടി അനുസരിച്ചു് അദ്ധ്യക്ഷൻ ഉപസംഹാരപ്രസം തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം ഒരു മിഷ്യനറി. ഇന്നത്തെ യുവലോകത്തെ അശുദ്ധതയിൽനിന്നും സൽപാഥയിലേയ്ക്കു് ആനയിക്കുവാൻ, അധികവും അത്തരക്കാരെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ സാധ്യമാകയുള്ളൂ. "ഇന്നത്തെ മിഷ്യൻപ്രവർത്തന" മാണു് പ്രസംഗവിഷയം.

അദ്ദേഹം പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചു:—

"ക്രിസ്തുവിൻെറ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ വേല ചെയ്യുവാൻ യുവാക്കളെ ഒരുക്കിവിടുകയാണു് ഇത്തരത്തിലുള്ള സംഘടനകളുടെ പ്രവർത്തനോദ്ദേശ്യം. ഇങ്ങനെയുള്ള സംഘടനകൾ ഒന്നുചേർന്നു് പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം; ഒരു നല്ല ഭാവിയ്ക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന കത്തോലിയ്ക്കാസഭയ്ക്കു്, അതു് ഒരു വിജയംതന്നെയാണു്. ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ള യുവാക്കൾ അതിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിയ്ക്കുക. അതാണു് കർത്തവ്യം. "വിളവധികം, വേലക്കാരോ ചുരുക്കം" എന്നു പ്രവചിച്ച ക്രിസ്തുവിൻെറ കാൽത്തളിരുകളെ പിൻതുടരുക."

പ്രസംഗം അവസാനിക്കുന്നതിനു് അധികം മിനിട്ടുകൾ ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങനെ കാൽമണിക്കൂറിനുശേഷം മീററിംഗും അവസാനിച്ചു. ശ്രോതാക്കൾ തങ്ങളുടെ വീടുകളിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

അധികദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞില്ല, സ്കൂളിൽ മട്രിക്കുലേഷൻ എക്സാമിനേഷൻ കഴിഞ്ഞു. ഒരു മാസത്തിനുശേഷം റിസൽട്ടും അറിഞ്ഞു. നമ്മുടെ തങ്കവും സഹപാഠികളിൽ ഒരു നല്ലഭാഗവും പാ

S. H. BOARDING SODALITY REPORT.

ഉദ്യോഗഭാരവാഹികൾ.

Prefect: K. J. Devasia. *Assist:* K. O. Joseph.
Secretary: P. J. Sebastian. *Assist:* P. J. Joseph.

കമ്മററി അംഗങ്ങൾ.

T. P. Thomas. C. V. Joseph.
P. J. Isac. P. J. Job.
T. J. Kurian. P. P. Paul.
V. T. Joseph. O. J. George.
V. J. France. Alex Beets.

ഈ വർഷത്തിൽ ഇതിനകം 11 യോഗങ്ങൾ സീനിയർ സെക്ഷനിലും ജൂനിയർ സെക്ഷനിലുമായി നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആധുനികലോകത്തെ നാശഗർത്തത്തിലേയ്ക്കു വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കമ്മ്യൂണിസം തുടങ്ങിയ ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതും സന്മാർഗ്ഗം ക്ഷയിച്ച് ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾ അധഃപതിച്ച് വരുന്ന ഇക്കാലത്ത് കത്തോലിക്ക യുവാക്കന്മാർക്ക് യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയത്വം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തങ്ങളായ വിഷയങ്ങളായിരുന്ന ഉപന്യാസത്തിനായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നത്. "പ്രേഷിതവൃത്തി, സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയും മതാനുഷ്ഠാനവും, കത്തോലിക്കാ യുവജനസംഘടനകൾ, കത്തോലിക്കാ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചുമതലകൾ, കേരളകത്തോലിക്കരും മിഷ്യൻ പ്രവർത്തനവും മുതലായവ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ഞങ്ങളുടെ രക്ഷാകർത്തൃത്വം ഏറെറടുത്ത് നടത്തുന്ന പെ. ബ. പ്രിയോരച്ചനോടും ഞങ്ങളുടെ റക്ടേഴ്സായ റവ. ഫാ. ജെർമിയാസ്ററി. ഒ. സി.ഡി.; റവ. ഫാ. അൽവാറസ് ററി. ഒ. സി. ഡി. എന്നിവരോടുമുള്ള ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുവാനായി ഓരോ യോഗം കൂടുകയും ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷചിന്നമെന്നോണം ഓരോ ജ്ഞാനപൂക്കെട്ട് നൽകുകയും ചെയ്തു.

പ്രാർത്ഥനാനടപടികൾ

എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും മാതാവിൻെറ തിരുനാളുകളിലും ഒപ്പീസ് ചൊല്ലുന്നുണ്ട്. ബുധൻ, ശനി എന്നീ ദിനങ്ങളെ പൊതുദിവ്യകാരുണ്യദിനങ്ങളാക്കി ആചരിച്ചുവരുന്നു. കോളേജിൽ നടത്തിയ ഏകാന്തധ്യാനത്തിൽ എല്ലാ കോളേജുകാരും ഹൈസ്കൂളിൽ നടത്തിയതിൽ എല്ലാ ഹൈസ്കൂളുകാരും ആത്മാർത്ഥമായി പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഓരോ വ്യക്തിയ്ക്കും തങ്ങളുടെ ജീവിതവിജയത്തിന് പര്യാപ്തങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് 1954 ഡിസംബർ മാസത്തിൽ ഒരു ഒക്കേഷണൽ റിട്രീററ് നടത്തുകയുണ്ടായി.

സാമൂഹ്യസേവനം

മിഷ്യൻ സൺഡേയോടനുബന്ധിച്ചു കോളേജിൽ നടത്തിയ ലേലത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ കഴിവിനനുസൃതമായ വിധത്തിലുള്ള സംഭാവനകൾ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഹൈസ്കൂളിൽ നടത്തിയ ലേലത്തിലും ഞങ്ങൾ സജീവമായി പങ്കെടുത്തു. ഇപ്രകാരം ഗണ്യമായ ഒരു തുക ഞങ്ങൾ മിഷ്യനു നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

കഴിഞ്ഞവർഷം ഇവിടുത്തെ സൊഡാലിററി അംഗങ്ങളായിരുന്നവരിൽ എട്ടുപേർ തങ്ങളുടെ ജീവിതകാലം മിശിഹായുടെ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ വേലചെയ്യുന്നതിനായി വൈദികവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കുകയുണ്ടായി എന്ന വസ്തുത പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അതിയായ ആനന്ദമുണ്ട്.

ഇക്കൊല്ലത്തെ സൊഡാലിററി ആനുവേഴ്സ

സ്സായി. തങ്കത്തിനു് ഒരു ഫസ്റ്റ്ക്ലാസും. ജോസ് വിജയത്തിൻെറ സന്തോഷത്തിൽ കഴിയുന്നു.

അന്നത്തെ മിഷ്യനറിയുടെ പ്രസംഗത്തിൻെറ നന്മകൊണ്ടോ, എന്തോ; തങ്കത്തിനു് ഒരു മണവാളനെ ലഭിച്ചു—അതെ—അവൾ എന്നന്നേയ്ക്കുമായി ക്രിസ്തുവിനെ, തൻെറ മണവാളനായി സ്വീകരിച്ചു. നമ്മുടെ കഥനായകനോ? ആ നിഷ്കളങ്കനായ യുവാവ്, ജബൽപൂർ മിഷ്യൻ കേന്ദ്രത്തിൽ ഒരു മിഷ്യനറിയായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. പത്രദ്വാരാ, ഈ മഹനീയ വാർത്ത നാട്ടിൽ പരന്നു. പത്രപാരായണശേഷം ജോസിൻെറയും തങ്കത്തിൻെറയും നാട്ടുകാരും, കൂട്ടുകാരും അമ്പരന്നുപോയി.

ഗ്രന്ഥലോകം

ആദർശബാലൻ

കാഴ്ചയിലും കാര്യത്തിലും അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരു പുസ്തകമാണ് ആദർശബാലൻ. യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും ശാരീരികവുമായ വളർച്ചയ്ക്കും സംസ്കരണത്തിനും എന്തെല്ലാം ചെയ്യണം, ഏതെല്ലാം പരിവർജ്ജിയ്ക്കണം, ആരെ നിദർശനമായി സ്വീകരിക്കണമെന്നുള്ള സംഗതികളെല്ലാം വളരെ ലളിതവും ആകർഷകവുമായ വിധത്തിൽ കാര്യകാരണസഹിതം, വിവരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ഏതൊരു വിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥിക്കും ജാതിമതഭേദമെന്യേ ഒരു സമ്പത്തായിരിക്കും. ക്രിസ്തീയ വിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികൾ, ഹൈസ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും അദ്ധ്യയനം നടത്തുന്ന ഏവരും, 'ആദർശബാലന്' സ്വന്തമായി സമ്പാദിക്കണം.

യുവഹൃദയങ്ങളുടെ അഭിനിവേശങ്ങളേയും പ്രവണതകളേയും, അവയ്ക്കു വന്നുവരാകുന്ന വിപത്തുകളേയും സമ്യക്കായി മനസ്സിലാക്കുകയും, ഏററവും പററിയതായ പ്രതിവിധി കുറിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ യുവലോകത്തിന്റെ ശാശ്വതമായ കൃതജ്ഞതയ്ക്ക് അർഹനാണ്. ആദർശബാലൻ യുവജനങ്ങളുടെയിടയിൽ കടന്നു പ്രവർത്തിക്കട്ടെ. യുവലോകം ഒന്നിനൊന്നു നന്നാകും.

ഗ്രന്ഥകാരന് എന്റെ ഹൃദയംഗമമായ അഭിനന്ദനങ്ങളും കൃതജ്ഞതയും.

ഗ്രന്ഥത്തിന് 212 പുറങ്ങൾ. വില 1–6–0

സെൻറ് ജോസഫ്സ് പ്രസ്സ്, മാന്നാനം.

– J. M.

റി 1955 ഫെബ്രുവരി 27–ാം തീയതി ഞായറാഴ്ച വെരി റവ. ഫാ. ജനുവാരിയോസ് ബി.എ. പിഎച്ച്. ഡി. അവർകളുടെ മഹനീയ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടത്തുകയുണ്ടായി. തദവസരത്തിൽ ശ്രീ. എൻ. പി. ഇനാശു എം. എ. ജ്ഞാനസമ്പൂർണ്ണവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്ത് സദസ്യരെയെല്ലാം കോൾമയിർകൊള്ളിക്കുകയുണ്ടായി. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് സൊഡാലിററി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രഹസനങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു.

സെക്രട്ടറി.

GERVAS JOHN & CO.,
TRICOLOUR. HALFTONE, LINE BLOCK & RUBBER STAMP MAKERS
ERNAKULAM.

Telegrams: "KANIAMPURM" POST BOX No. 82, ERNAKULAM.

Telephone: 501.

കണിയാമ്പുറം ബ്രദേഴ്സ്

വാച്ചുകമ്പനി

ബ്രോഡ്‌വെ—എറണാകുളം.

ലോകത്തിന്റെ നാനാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു് ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു് ഇതേവരെ ഇറക്കിയിട്ടുള്ളതിൽ എല്ലാ നല്ലയിനം വാച്ചു, ക്ലോക്കു്, ടൈംപീസ്സു്, സ്ട്രാപ്പു്, കോർഡ് മുതലായവ ലക്ഷക്കണക്കിന്നു് ഉറുപ്പിക ചിലവുചെയ്തു നിങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന്നു് യോജിച്ച വിധം തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ ധാരാളം സ്റ്റോക്കു് ചെയ്തു ആകർഷണീയമായ ഡിസ്കൌണ്ടോടു കൂടി വിററുവരുന്ന ഞങ്ങളുടെ ഷോറൂം സന്ദർശിക്കുക.

KANIAMPURAM BROTHERS,

WATCH Co.,

ERNAKULAM.

Phone No. 158.

T. R. VENKITASUBRAMANIA IYER

JEWELLER

BROADWAY, ERNAKULAM-1.

FOR ALL KINDS OF

PHOTOGRAPHIC WORKS

PLEASE CONTACT

JOHN & BROTHERS,

PHOTOGRAPHERS

PERUMANUR ★ ERNAKULAM.

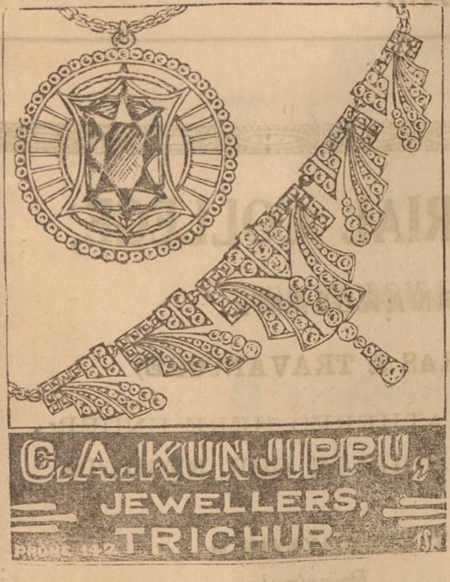

★

C. A. KUNJIPPU,

JEWELLERS,

TRICHUR.

★

Tel: PRECIOUS

KOHINOOR STORES

WHOLESALE STATIONERS, RADIOS

&

GRAMOPHONE DEALERS

Broadway, Ernakulam.

BASTIN & COMPANY.

TAILORS AND OUT-FITTERS.

ALUMKADAVU,

ERNAKULAM.

THE KERALA TUTORIAL COLLEGE,

MARKET ROAD, ERNAKULAM.

(S. S. L. C., B. A., & B. Sc. MADRAS & TRAVANCORE)

THE ABLEST PROFESSORS ARE GATHERED HERE UNDER ONE ROOF AND THIS IS ALWAYS TOLD IN OUR RESULTS.

T. K. NARAYANAN M. A.
Principal.

BHARAT STUDIO

ERNAKULAM.

FOR THE BEST PHOTOS

THE ROYAL STUDIO

ERNAKULAM.

ഒന്നാംതരം ഫോട്ടോകൾക്ക്

റോയൽ സ്റ്റുഡിയോ

ഷൺമുഖം റോഡ് ★ **എറണാകുളം.**

കൊച്ചി ഡർബാർ ആർട്ടിസ്റ്റ് & ഫോട്ടോഗ്രാഫർ

പി. ജെ. ചെറിയാൻെറ മേൽനോട്ടത്തിൽ.

ജോസഫ് ചെറിയാൻ, മാനേജിങ്ങ് പ്രൊപ്രൈററർ.

ATTRACTIVE DESIGNS

in

JEWELLERY

C. K. Paul & Co.,

Manufacturing Jewellers

&

Bullion Merchants

BROADWAY ❖ ERNAKULAM.

Phone 536.

CATERERS

New Woodlands

Boarding and Lodging

70 FT. ROAD,

ERNAKULAM.

Printed and published by Rev. Fr. Marcel C. D., M. A., at the Little Flower Press, Thevara, 1955.

S. H. COLLEGE SODALISTS: Junior Inter, Junior B. A., B. Sc., and B.Com.

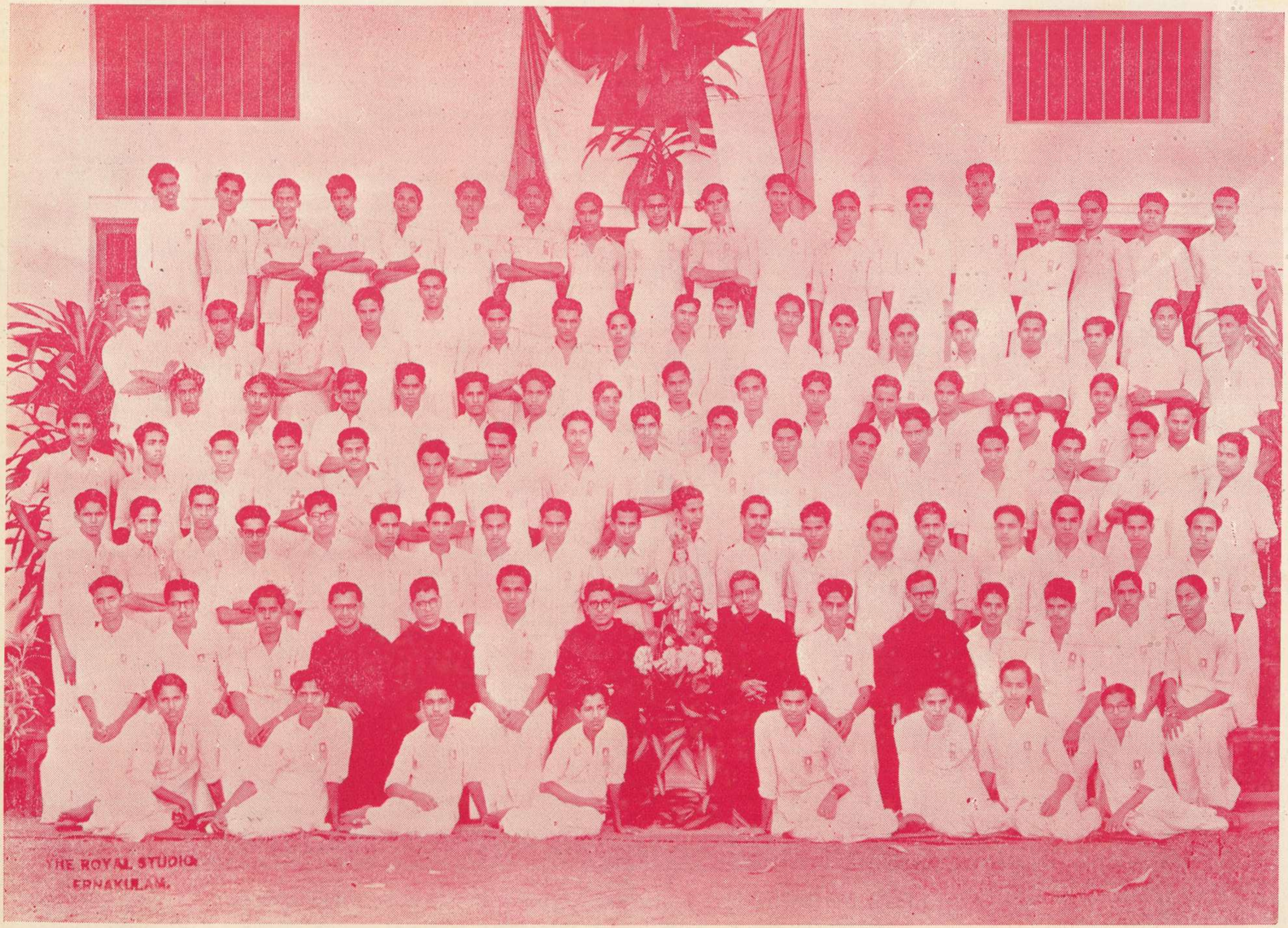

Our outgoing Sodalists—Senior Inter and Senior B. A., B. Sc., & BCom. 'Mary Mother Dear, Bless all our Sodalists'.